



TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

„Și vorști că eu sunt Jehova”

—Ezekiel 35:15.

ANUL XXV

1947

No. 17

CONȚINUTUL

Limba, întrebuințarea ei greșită și întrebuințarea ei bună	259
Stăcă închinarea curată	260
Unitate	261
Stăpânire	263
Păziți-vă de întrebuințarea rea!	264
Spre slava lui Dumnezeu și spre viață veșnică	265
24000 kilometri, o călătorie de serviciu în lumea întreagă	266
Insulele Hawaï	267
Milă și iertare divină	269
• Texte și comentarii	272

„ȘI SUNTEȚI MARJORI ME ZICE JEHOVA CĂ EU SUNT DUMNEZEU” — EZEKIEL 35:15

Apare bilunar în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
Persoană juridică morală
București 2, str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:
N. H. KNORR, Președinte GRANT SUITER, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

(Urmare din pag. 272)

lor ce mor din cauza boalelor de inimă. Nu se va potrivi aceasta și în înțeles spiritual? Biblia ne dă motiv bun să presupunem aceasta și ne îndeamnă să fim cu băgare de seamă, și aceasta cu atât mai mult, cu cât se apropie mai mult sfârșitul definitiv. Frica și grija din cauza lucrurilor materiale ale acestei lumi, care îngreunează mintea noastră, și un dor după distracție egoistă ne vor face să fim neatenți și ne vor abate atențiunea dela marea chestiune de discuție, care trebuie decisă. Un astfel de lucru ne va împiedeca dela serviciul lui Dumnezeu. A păzi sau a ocroti inimile noastre, este pentru noi o chestiune de viață, și pe cât ne privește pe noi înșine, este de cea mai mare importanță. — W. 1, 1.

9 Decembrie

Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădulară voastră, ca niște unde ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii din morți. — *Rom. 6:13.*

Apostolul Pavel a vestit împărăția lui Dumnezeu din casă în casă; el a mers în serviciul lui Iehova Dumnezeu și a propovăduit evanghelia împărăției. Ce ar fi însemnat însă dacă Pavel pe lângă aceasta în același timp s'ar fi pătat prin relații prietenești cu lumea aceasta? El și-ar fi întrebunțat de fapt timpul său în serviciul de campanie pentru că el a pus într'adevăr mărturie pentru împărăție, dar în ochii lui Dumnezeu eforturile sale în serviciul de campanie ar fi fost pătate; serviciul său parțial pentru Iehova Dumnezeu ar fi fost degeaba și nu țar fi adus răsplătire cerească. Fărăste până la un anumit grad chiar și un dușman al lui Christos poate propovădi evanghelia, zice Pavel. — *Fil. 1:12-17.* — W. 1, 9.

10 Decembrie

(Noi creștinii) chiar în cortul acesta deci, gemem apăsați; nu că dorim să fim desbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celalt peste acesta, pentru că este muritor în noi, să fie înghițit de viață. — *2 Cor. 5:4.*

Ceea ce a preferat Pavel unei vieți mai departe în trupul imperfect sau morții și stării goliciunii și de desbrăcare în somnul morții a fost întoarcerea Domnului și mestrului său, Christos Isus. Pavel a știut că el atunci va fi în viață la viață în clădirea dela Dumnezeu o casă, care nu este făcută cu mâinile, una vecinică în ceruri; prin urmare el va fi „la Christos”.

Moartea ca sfârșitul grijilor, gemerii și strămtorările pământestii, nu a fost aceea ce a dorit Pavel pentru că moartea nu ne jofuește numai de un trup, și de privilegiile de a servi lui Dumnezeu și popoului Său în trup. Pavel a dorit viața nemuritoare în ceruri pentru că, prin ea, împreună cu Christos Isus, să poată servi totdeauna lui Iehova. Aceasta a însemnat înghițirea morții de către viață ceea ce devine fapt în învierea creștinilor, când Christos cel venit înapoi îi cheamă afară din morminte. W. 15, 4.

11 Decembrie

Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă. — *Evrei 11:4.*

În prima carte a Bibliei, în Genesa, nu se găsesc cele două cuvinte a consacra și consacrare. Dar au stat atunci oameni în această legătură sfântă cu Dumnezeu, și n'avem deia să deschidem la capitolul al unsprezecelea al epistolei către Evrei, ca să găsim dovadă pentru aceasta. Chiar dacă ei au fost puțini totuși au trăit câțiva oameni de felul acesta consacrați. Ceea ce a făcut capabil pe acei oameni să se consacreze lui Dumnezeu a fost calitatea rară a credinței în Iehova. Un motiv pentru ce nu sunt întrebunțate în legătură cu acei oameni cuvintele hotărâte ebraice pentru a consacra și consacrare poate consta din aceea, că acele persoane nu au fost consacrate în acel mod în chip deosebit, cum a fost hotărât aceasta după

rânduiala lui Dumnezeu pentru Iudei prin legea Sa care a dat-o prin profetul Moise. Că acei oameni s'au părtit de lume, care stă sub prințul ei Satan Diavolul s'au deosebit ca sfinți pentru Iehova Dumnezeu, rapoartă biblic arată împede. — W. 15, 2.

12 Decembrie

Neprîhănirea (dreptatea, alte trad.) Mea este aproape, mîntuirea Mea se va arda, și brațele Mele vor judeca poporul, ostroavele vor nădăjdui în Mine, și se vor încrede în brațul Meu. — *Isa. 51:5.*

Această dreptate dela Iehova este aproape, pentru Christos dela 1914, exercită prin împărăția Sa, stăpânin Numai prin împărăția aceasta vine pentru omenire salva și eliberare vecinică, și oamenii trebuie să-și pună încrederea în această împărăție. Această salvare sau această mîntuire a venit deja. Membrii trupului lui Christos în care este cuprinsă rămășița care mai este pe pământ, au avut parte deja de binefacerile acestei mîntuirii, și popoarele pământului sunt acuma la rând să primească binecuvîntările acestei salvări. Iehova, prin împărăția Sa, va zdrobi brațele puterii apăsătorilor demonici și pămîntestii afomeirii, și brațele Sale tari ale puterii vor stăpîni și vor judeca popoarele, fără ca să poată împiedeca cineva aceasta. Iehova, prin Regele Său puternic, drept, a dat deja organizațiunii de demoni a lui Satan o lovitură adevărată, puternică și i-a alungat din cer și l-a aruncat pe pământ. — W. 15, 1.

13 Decembrie

Niciunul nu va mai învîța pe aproapele, sau pe fratele său, zicînd: Cunoaște pe Domnul! Ci toți Mă vor cunoaște, dela cel mai mic pînă la cel mai mare, zice Domnul. *Ier. 31:34.*

Prin cuvîntul Său scris și prin spiritul Său turnat, Iehova Dumnezeu învîța pe rămășița Sa prin organizațiunea Sa teocratică sub Christos Isus, și toți vor fi aduși la o cunoștință a lui Iehova. (*Isa. 54:13, 30:29*). Aceasta arată un timp de mare luminare și de aceea un timp de bucurie și de veselie între membrii rămășiței. Legămîntul nou a adus în existență un popor pentru numele lui Iehova; și în acesti ani din urmă ai valabilității acestui legămînt, toți din rămășița acestei națiuni noi fac să ajungă la toate popoarele binefacerea luminară lor. Ei fac ca lumina strălucită a învățăturii divine să lumineze înaintea tuturor popoarelor, cari sîd în întunerecul acestei lumi. Lumina acestei învățături îmbracă ochii unor mulțimi mari de oameni de bine. W. 1, 8.

14 Decembrie

Lăudați pe Domnul toate neamurile. — *Rom. 15:11.*

Deoarece lăudarea lui Iehova stă în contradicție cu slăvirea eroilor și a personalităților celebre populare ale acestei lumi, chemarea „lăudați pe Iehova, toate națiunile” devine o provocare. Pentru ce? Pentru că zeli națiunilor acestei lumi, cari vin dela Diavolul. Prin chemarea amantă oamenilor din toate națiunile sunt întorsi dela adorea și divinizarea Organizațiunii Națiunilor Unite și aceasta duce la o ceartă între aceia, cari laudă pe Iehova și între această lume întreagă și dumnezeul ei, Satan Diavolul. Este o chemare la fapte drepte și juste și arată calea care duce la viață fără sfârșit, la pace și la bunăstare, în lumea viitoare”. Dacă națiunile sunt chemate la unire în proclamarea lui Iehova și urmează chemarea atunci ele devin adevărate națiuni unite, și anume din iubirea comună pentru Dumnezeu și nu de frică dimaintea unei organizațiuni mondiale cu bombele sale atomice. — W. 15, 12.

15 Decembrie

Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un Păstor. — *Ioan 10:16.*

Urmașii, pe cari îi naște „mulțimea mare” a celor ce vor trăi peste timpul Armagedonului și anume în împlinirea însărcinării divine dată atunci din nou trebuie să poată fi socotiți la „alte oi” ale păstorului cel bun, pentru că primesc viață vecinică pe pământ. Mai târziu, în decursul domniei Sale de o mie de ani, ceilalți oameni cari zac morți în morminte, vor auzi chemarea Sa și vor ieși afară din ele. Intrucât ei în această viață, când Diavolul a fost înșeliber, au făcut răul, toți cei ce au făcut răul vor ieși afară la învierea judecării. (*Ioan 5:29*). În această „judecată” se va afla dacă ei voiesc să asculte de vocea păstorului celui bun căruia Tatăl i-a predat toată judecata. Dacă ascultă și urmează credincios, atunci ei vor deveni oile Sale și El îi primește în „o turmă” a Sa. El le permite să beneficieze de binecuvîntările, pe cari le garantează moartea Sa. — W. 15, 5.

LIMBA, INTREBUINȚAREA EI GREȘITA ȘI INTREBUINȚAREA EI BUNA

„Limba înțelepților aduce vindecare. Buza care spune adevărul este întărită pe vecie, dar limba mincinoasă nu stă decât o clipă. Buzele mincinoase sunt urite Domnului”.

Prov. 12 : 18, 19, 22.

Iehova Dumnezeu a echipat pe om cu un instrument minunat, când, la crearea sa, l-a înzestrat cu o limbă, ca unul dintre organele sale de vorbit. Acest membru mic joacă un rol în aproape toate activitățile gurii, ca mestecare, înghițire etc., dar este și o parte importantă a aparatului de vorbit omenesc. Multe din creaturile animale joase, cari au fost create înainte de om, posedă o limbă și pot scoate cu gura lor sau prin ea sunete; dar limba omului este cu atât mai bună, că omul poate vorbi cu ea articulat, adică el își poate împărtăși sunetele vocii sale în cuvinte și silabe și poate vorbi clar și în șir. În felul acesta îi este posibil să vorbească în mii de limbi, da, după cum au aflat funcționarii ai Academiei Franceze, astăzi există într-adevăr 2796 de limbi. Dacă la una din aceste limbi, în limba cu vază engleză, nu socotim expresiile din limbajul de jos și de pe uliță, atunci ea se compune din aproximativ 700.000 de cuvinte, în cari sunt scoțite expresiile științifice și cuvintele învechite. Cu o astfel de bogăție de cuvinte, cum este posibilă în mii de limbi, limba este o unealtă puternică pentru a comunica altora cugete și gânduri, spre a-i stimula la cugetare și a-i îndemna la fapte. Iehova Dumnezeu, Creatorul, a hotărât limba numai spre bine, dar în gură păcătoșilor egoiști și sub influența demonilor răi nevăzuți, tocmai puterea limbii devine un mare pericol; limba devine o unealtă puternică, spre a cauza nelegiuire fără margină și pagubă.

² Din cauza relei întrebuințări a limbii, întreagă lumea stă căsândită. Legiuitorul cel mai înalt a cuprins în cele zece porunci următoarele două: „Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău”, și „să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”. (Ex. 20 : 7, 16). Prin faptul că Dumnezeu Domnul a oprit în felul acesta vorbirea nepotrivită, a arătat la starea Izraeliților cu cari a încheiat legământul legii Sale. El a arătat că ei în vorbirea lor au avut lipsă de stăpânire și corectare. „Căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase”. — 1 Tim. 1 : 9, 10.

³ Necurați, mincinoși și cei ce jură strâmb! Aceste cuvinte arată limba ca un mijloc prin care Iudeii s'au rănit reciproc. Iudeii, în privința aceasta, nu sunt mai puțin păcătoși decât păgânii. Scrierile ebraice dau mărturie că ei au neglijat să întrebuințeze organele de vorbit în mod just; de aceea un scriitor iudeo-creștin citează texte din legea lor, sau din Sfintele Scripturi, și zice: „Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie

Greci [păgân], sunt sub păcat, după cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s'au abătut, și au ajuns niște netrebniți. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Gâtleejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura lor este plină de blestem și de amărăciune...” „Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor”. Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru că orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu”. (Rom. 3 : 9-19. Ps. 5 : 9; 10 : 7). Prin urmare, nimeni din vreo rasă oarecare, sau dintr-un popor oarecare, nu poate să-și deschidă gura și să susțină spre îndreptățirea sa că el este fără păcat în întrebuințarea limbii. Iesuși Moise, prin care Dumnezeu a dat Izraeliților legea, a dat odată prilejul de poticnire în vorbirea sa, cum este raportat aceasta: „Ei au mâniat pe Domnul la apele Mer'ba; și Moise a fost pedepsit din pricina lor. Căci s'au răzvrătit împotriva Domnului Lui, și Moise a vorbit în chip ușuratic cu buzele”. (Ps. 106 : 32, 33). De aceea, a pierdut privilegiul să intre în țara făgăduită.

⁴ Acum, fie că cineva este un martor al lui Iehova sau nu, fie că cineva este un creștin consacrat sau nu, fiecare poate face greseli în întrebuințarea limbii. Nici dela adunările creștinilor credincioși nu putem aștepta perfecțiune în vorbire. Primul motiv pentru aceasta este că membrii lor se găsesc încă tot în trupuri nedesăvârșite, înclinațe spre păcat; și, de aceea, nu se pot abate dela ei nici în cuvânt și nici în faptă perfecțiune. Prin urmare, creștinii, ca învățători, iau față de semenii lor o poziție foarte plină de răspundere și trebuie să se păzească foarte tare de aceea, să întrebuințeze derul vorbirii în scopuri false și să învețe învățături greșite. Chiar în timpul apostolilor lui Christos, cam la treizeci de ani după ce s'a început biserica creștină, apostolul Iacov s'a simțit împins să scrie fraților lui creștini, după cum urmează:

⁵ „Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră. Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul”. Limba este un mădular mic, dar este puternică și influențează întreg trupul, înțocmai cum frâul unui cal sau cârma unei corăbii sunt relativ lucruri mici. „De pildă, dacă punem caiilor frâu în gură, ca să se asculte, le cârmuim tot trupul. Iată și corăbiile, cât de mari sunt, și, măcar că sunt mâinate de valuri iuți, totuși sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului. Tot așa și limba, este un mic mădular, și se fălește cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, este o lume

¹ Pentru ce este limba omului un instrument minunat, și pentru ce pe lângă aceasta o mare primejdie?

² Cum a arătat Iehova, în cele zece porunci, că Izraeliții, în folosirea limbii, au avut de stăpânire și corectare?

³ Prin ce arată scrierile ebraice că Izraeliții în vorbirea lor au fost păcătoși și dovedesc prin aceasta, că toată

⁴ Pentru ce nu putem noi aștepta o vorbire perfectă acum, și pentru ce iau învățătorii creștini o poziție responsabilă?

⁵ Ce ar însemna perfecțiune în vorbire? și cum ilustrează Iacov puterea limbii cu toată micimea ei?

de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei!..

⁶ Atâta timp, cât creștinii sunt în trupul imperfect, nu vor putea stăpâni limba perfect. Nu că vorbiri greșite s'ar putea scuza din cauza aceasta ușor și s'ar putea avea o limbă slobodă, ci acesta este un fapt ce nu poate fi lăsat neluat în seamă, care să ne îndemne la prevedere și să ne facă milostivi față de călcători, ~~dacă le pare rău~~. „Toate surșile de fiare, de păsări, de târtoare, de viețuitoare de mare se imblâzesc, și au fost imblânzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n'o poate imblânzi. Ea este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de otrăvă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul, și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni cari sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeaș gură iese și binecuvântarea și blestemul!“. Aceasta firește este neconsecvent, mai ales între aceia cari se închină lui Iehova Dumnezeu; și Iacob arată în primul rând spre aceștia, când zice: Nu trebuie să fie așa, frații mei! Oare din aceeaș vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară? sau o viță să facă smochine? Nici apa sărată nu poate da apă dulce. Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământescă, sufletească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele“. — Iac. 3 : 1-16.

STRICĂ INCHINAREA CURATĂ

⁷ Un om sincer în primul rând se închină lui Dumnezeu, pentru că este drept de a aduce adorațiune Creatorului iubitor, și, mai departe, pentru că aceasta este calea la viață vecinică în lumea nouă a dreptății. Un fărnăic se va apropia de Dumnezeu într'un fel exterior, ceremonios, cu vorbiri evlavioase pe buze, dar închinările inimei sale vor fi foarte îndepărtate dela Dumnezeu și dela voința și poruncile lui Dumnezeu. O persoană sinceră însă va adora pe Dumnezeu din toată inima și nu va voi să se amăgească pe ea însăși. Cu toate acestea, trebuie să vegheze să nu strice efectul și primirea acestei închinări prin vorbire nepotrivită în afacerile altora ale vieții. Cine binecuvântează pe Dumnezeu, în timp ce se dedă la anumite forme de închinare, și după aceea blestemă pe oameni sau prin vorbirea sa strică oamenilor, cari reprezintă pe Dumnezeu, cari s'au făcut după chipul lui Dumnezeu, nu este în armonie cu închinarea curată a lui Dumnezeu. Cine se dă ca închinător la Dumnezeu și odată se poartă așa și altă dată tocmai contrarul, se amăgește pe el însuși, dacă cugetă că diferite forme ale închinării lui Dumnezeu îi duc înainte. Iacob, care ne dă următoarea explicare bună despre răul limbii nestăpânite, spune în această privință: „Dacă crede cineva că este religios [servește pe Dumnezeu], și nu-și înfrâneză limba, ci își înșală inima, religiunea [serviciul lui Dumnezeu, alte treb.] unui astfel de om este

zadarnică. Religiunea [serviciul lui Dumnezeu] curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume“. Pentru a aduce lui Dumnezeu un serviciu al lui Dumnezeu curat, nepătat, prin urmare, serviciul lui Dumnezeu, nu trebuie numai să binecuvânteze pe Dumnezeu, ci să facă ca limba sa să devină o binecuvântare pentru omenire. — Iac. 1 : 26, 27.

⁸ Lumea, de care sunt înștiințați închinătorii lui Dumnezeu să se păstreze nepătați, este plină de defăimători, mincinoși, șoptitori, lingușitori, conspiratori, vorbitori de rău și martori mincinoși. Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi“, ar vrea să aducă astfel de limbi rele în rândurile poporului consacrat al lui Dumnezeu, spre a păgubi și strica organizațiunea Sa. El caută să mulțimescă pe diferiți membri ai organizațiunii cu spiritul lumii, care pe o persoană o îndeamnă la multele aplicări nelegiuite a puterii vorbirii. O depărtare dela lucrarea bună a Domnului, adică lenevirea, procură limbii ocazie să se miște în mod nefolositor. Apostolul privește ca lucru bun să înștiințeze despre aceasta, prin aceea că spune despre văduvele tinere egoiste: „Totodată, se deprind să umble fără nici o treabă din casă în casă; și nu numai că sunt leneșe, dar sunt și limbute și iscoditoare [își bat capul cu lucruri străine, Schmoller], și vorbesc ce nu trebuie vorbit“. (1 Tim. 5 : 13). În loc să imite pe apostol, care a învățat „în casă“ sau „din casă în casă“, precum și în public, aceste văduve tinere, cari au devenit ușuratec privitor la răspunderea lor față de Dumnezeu Domnul, au mers dintr'o casă a fraților lor creștini într'alta și au flecărit despre lucruri cari au aparținut la viața particulară a altora. Aceasta n'a servit la zidirea ascultătorilor, cum s'ar fi întâmplat aceasta printr'o discuție a adevărului împărăției și a serviciului ei. A contribuit la aceea să facă limba ascultătorilor să trângănească.

⁹ Un șoptitor nu este o persoană credincioasă, pentru că el este înclinat să trădeze afacerile particulare ale aproapelui său, ceea ce de obicei îi micșorează vaza la ascultători. În Proverbe ni se arată contrastul aspru dintre un înțelept și un trângănit fără minte, adeseori răutăcios, când este scris acolo: „Cine defaimă pe aproapele său este fără minte, dar omul cu pricepere primește și tace. Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse, dar sufletul credincios ține ce i s'a încredințat“. (Prov. 11 : 12, 13). În cunoștința ce pagube poate aduce ceva și că Domnului nu-i place, cineva care se ocupă credincios de interesele fraților săi, va păstra tăcere despre chestiunile lor particulare, ca să nu le facă nume rău. De asemenea el va îngriji să nu povestească lucruri cari privesc în mod strict afacerile organizațiunii Domnului și pentru el și conlucrătorii lui sunt lucruri de încredere. El nu le va descoperi altora, ca știri generale pentru public. El va păstra această lămurire pentru el însuși ca ceva lucru încredințat lui, despre care trebuie tăcut până în timpul când organizațiunea va vedea de bine să-l facă cunoscut pe calea sa proprie de publicație. Cineva poate divulga ceva din lipsă de cugetare sau prostie, dar nechibauința sa nu micșorează paguba făcută. Dacă o persoană aude că un șoptitor a vorbit către altul

⁶ Cum trebuie să ne purtăm având în vedere neputința de a stăpâni limba perfect? și pentru ce este nepotrivit pentru închinătorii lui Dumnezeu să întrebuințeze limba odată așa și altă dată direct contrar?

⁷ În ce privință este serviciul lui Dumnezeu al cuiva degeaba dacă nu-și stăpânește limba?

⁸ Pentru ce caută Satan cu orice prilej să influențeze pe creștini în întrebuintarea limbilor lor? și cum deschide neocupatia o ușă?

⁹ Pentru ce este un șoptitor necredincios, și pentru ce cauzează răni adânci?

rău despre ea, atunci aceasta poate să o rănească adânc, aproape așa de adânc că nu se poate împăca cu flecarul. Rănirea este adâncă și este greu de înlăturat din interior. „Cuvintele bârfitorului sunt ca prăjiturile [loviturile, alte trad.]. alunecă până în fundul măruntaielor”. — Prov. 18 : 8.

¹⁰ Afară de probabilitatea că o gură spartă cauzează multă pagubă, mai risipește și timpul. Dacă s'ar concentra asupra unor lucruri folositoare în loc să vorbească despre lucruri cari nu zidesc, nici pe ascultător și nu folcesc nici aceluia despre care se vorbește; atunci ar lucra ceva de valoare și nu ar sărăci spiritual. „Oriunde se muncește este și câștig, dar oriunde numai se vorbește, este lipsă”. (Prov. 14 : 23). De fapt este lipsă, nu de cuvinte. Trândavii pot spune cuvinte multe, dar nu realizează nimic, ceea ce le-ar aduce lor sau altora câștig. Povești goale și mai ales danunțările despre alții, a cauzat multă pagubă și de aceea trebuie evitate. Un înțelept va chibzui mai întâi, înainte de a-și deschide gura să spună astfel de vorbe.

UNITATE

¹¹ Fie că noi intenționăm sau nu: Șoptitul sau raportatul îngreunează continuitatea prietenilor, sau poate să le distrugă. Regele Solomon a observat fără indoială aceasta de multe ori la poporul de legământ al lui Dumnezeu, Izrael, și așa a scris: „Omul stricat pregătește nenorocirea, și pe buzele lui este ca un foc aprins. Omul neastâmpărat stănește certuri, și păritorul desbină pe cei mai buni prieteni”. Dacă pe buzele cuiva arde să dea un raport sau o comunicare, să se oprească și să se întrebe, pentru ce vrea să o spună. Se face în scopul să producă nenorocire, ca de pildă să biciuiască pe unul dintre frați, sau să stărneasca neînțelegere în adunare, sau ca să despartă pe prieteni? Poate că pe păritor îl va costa pe el însuși prietenia aceluia, despre care flecărește, sau prietenia aceluia cărui a îi spune ceva. Dacă iubește pe fratele său sau pe sora sa, despre a căror greșeli are cunoștință, atunci nu va fi pornit ca să le facă de cunoscut. El va tăcea despre aceasta și astfel nu va face greutăți fratelui sau surorii, prin aceea că îl face pe el sau pe ea de rușine în public. El nu le va îngreuna să-și păstreze prietenii. El nu-și va pune în joc prietenia sa proprie cu ei, prin aceea că vorbește despre ei. „Cine acopere o greșală, caută dragostea, dar cine o pomenește mereu în vorbiri, desbină pe prieteni”. — Prov. 16 : 27, 28; 17 : 9.

¹² Dacă, deci, tu vorești să câștigi iubirea unui altuia, atunci vei trece cu vederea peste greșelile sale sau vei tăcea în privința aceasta și nu le vei face subiectul unei vorbiri de rău obișnuită. Și dacă un bârfitor îți șoptește o poveste despre defectele altora, îți vei dovedi iubirea prin aceea că nu repeți și nu spui mai departe ce-ai auzit. De asemenea nu o vei pomeni tot mereu sau vei aminti altora de ea, până când îi aduci acolo că ei disprețuiesc pe alții și renunță la prietenia cu ei. Dacă vrei să te porți ca prieten cu un frate, care a greșit, atunci ține în minte: „Prietenul iubește ori-când, și în nenorocire ajunge ca un frate”. — Prov. 17 : 17.

¹³ De dragul unității care trebuie să stăpânească în organizațiunea Domnului între membrii săi, noi să nu ascultăm povești goale, zădarnice, bârfelile sau părțitul, iubirea noastră față de frații noștri nu va fi mai adâncă, dacă vorbim rău despre ei, mai ales dacă povestim un lucru despre care n'am constatat că este adevărat și care, prin urmare, ar putea să fie o minciună, Domnul ne înștiințează: „Limba m'ncinoasă urăște pe cei pe care-i dăboară ea, și gura l'ngușitoare pregătește pieirea”. (Prov. 26 : 28). Așa poate că o limbă să mintă despre o persoană și pe o altă persoană să o l'ngușească pe față, dar nici aceasta și nici acea întrebunțare a limbii nu este bună. La cele șapte lucruri remarcabile pe cari le urăște Iehova Dumnezeu aparțin limba m'ncinoasă, un martor mincinos care vorbește minciuni, și o persoană care face desbinări între frați în organizațiunea lui Dumnezeu. Cine face aceasta, este o puriciune în ochii Săi. — Prov. 6 : 16-19.

¹⁴ După ce cineva a rostit despre un altul o minciună, poate că îi va cere iertare, dar până în timpul când se cere iertare și se acordă, poate că s'a făcut multă pagubă, care în anumite cazuri aproape că nici nu se mai poate repara. Cel înțelept se va opri ca să chibzuiască, ce urmări rele ar putea avea răspândirea de neadevăruri. El își va aminti de porunca lui Dumnezeu împotriva minciunii și nu va răspândi în nechibzuință o minciună. Așa își va cruța căința de mai târziu și se va păstra pe sine însuși în iubirea lui Dumnezeu. Cine vorbește de rău, poate fi sigur că nenorocirea pe care o face, cade înapoi asupra lui însuși, ca o lovitură în față. Unii ca aceștia își pun ei însuși lațuri pentru greutăți viitoare. „In păcătuiră cu buzele este o cursă primejdiasă, dar cel neprihănit scapă din bucluc”. — Prov. 12 : 13.

¹⁵ Recunoscând, că după felul cum conduce Dumnezeu lucrurile, o răsplătire este sigură, vom cumpăni cu grijă, ce efect ar putea să aibă vorbirea noastră pentru alții și în cele din urmă, și pentru noi, înșine. Iehova a dat lui Solomon înțelepciunea să recunoască și să scrie următorul adevăr aspru desmetitor: „Din rodul gurii lui își satură omul trupul, din venitul buzelor lui se satură. Moartea și viața sunt în puterea limbii; oricine o iubește, îi va mânca moadele (ceea ce preferă cineva, a aceluia rod trebuie să-l mănânce, van Ess)”. (Prov. 18 : 20, 21). Da, viața viitoare a cuiva sau moartea sa vecinică atâră în mare măsură de aceea, cum își întrebunțează gura sau puterea sa de mijlocire a gândurilor.

¹⁶ Cine vorește să-și întrebunțeze limba la multă vorbă, să se cugete la aceea, că el trebuie să poarte urmările felului cum își întrebunțează limba. Vorbitorul trebuie să mănânce la urmă rodul a ceea ce a semănat cu buzele sale, indiferent de aceea cum îi atinge pe alții. Dacă își întrebunțează gura și buzele pentru vestirea mesajului despre împărăția lui Dumnezeu atunci va vedea că Domnul îl va binecuvânta dându-i ceea ce are lipsă, spre a stăruii în propovăduire. „Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovădu-

¹³ Pentru ce să ne depărtăm dela vorbiri neadevărate, și aceeașta mai ales pentru că Dumnezeu cum se arată față de aceasta?

¹⁴ Pentru ce se va opri o persoană înțeleaptă înainte de a rosti neadevăruri?

^{15, 16} (a) În ce măsură sunt moartea și viața în puterea limbii?

(b) Pentru ce a avertizat Isus pe farisei, cari au mințit despre El?

¹⁰ Cum pierde o gură spartă timp și se face sărăc?

¹¹ În ce chip desbină păritorii sau trândăvitorii prietenii străni și ce trebuie să facă înainte de a vorbi?

¹² Cum putem noi câștiga, deci, iubirea altora?

iesc -Evanghelia să trăiască din Evanghelie". (1 Cor. 9 : 14). Cu timpul, această întrebuintare binecuvântată a puterii vocii și a mijloacelor, de a se exprima, conduce la viața vecinică. Dacă cineva își întrebuintează limba în scopuri egoiste, lumești și alte scopuri păgubitoare, atunci limba sa guralivă, ofensătoare, va fi o putere care îi aduce în cele din urmă, nimicire prin mâna lui Dumnezeu. Fără îndoială din acest motiv a zis Isus fariseilor religioși, cari au mințit despre El și au prezentat în chip fals puterea, care a stat îndărătul lucrărilor Sale; că ei vor fi condamnați prin cuvintele lor. El i-a înștiințat despre aceea, că vor fi făcui răspunzători pentru fiecare cuvânt, care nu servește la bine și pe care îl rostesc despre El și despre urmașii Săi. În ziua judecării vor trebui să dea negreșt seamă de ele. (Mat. 12 : 36, 37). Nu câștigi nimic de o valoare statornică pentru tine dacă minți despre altul. Sfârșitul poate să fie pentru cel mincinos moarte vecinică. Cine măneste umblă numai după un abur ce se risipește, și aceștia îl duc în lațurile morții. „Comorile câștigate cu o limbă mincinoasă sunt o deșertăciune care fuge, și ele duc la moarte”. (Prov. 21 : 6). Să nu căutăm să câștigăm prin mincuni ceva lucru egoist. Cine în egoism se folosește de un lucru astfel câștigat, va fi cu siguranță ciuntit dela viață.

¹⁷ Pentruca cineva să nu ajungă pe căile unui bârfitor și să ia parte la răspândirea bârfelilor, el nu va primi povestile guralivilor. El nu voiește să producă nenorocire și să se asemene cu un nelegiuit care își găsește bucuria în aceea să prindă comunicări pe cari le poate întrebuinta împotriva altora. El știe că vorbe necerere, îl vor aduce cu siguranță în bucluc. Deoarece el, înainte de toate, voiește să lucreze drept și voiește să înconjoare greutățile pentru el și pentru alții, el nu-și va pleca urechea la nicio bârfeală și nici nu va lua în seama vorbele fără să le cerceteze mai deaproape. El ține în minte cuvintele din Proverbe : „Cel rău ascultă cu luare aminte la buza nelegiuită, și mincinosul pleacă urechea la limba nimicitoare. Cel cu inima prefăcută nu găsește fericirea, și cel cu limba stricăată cade în nenorocire”. (Prov. 17 : 4, 20). Buzele unui limbuz nu exprimă cunoștința Domnului și învățăturile Sale pentru poporul Său; și consacratul, care iubește pe Dumnezeu și pe frații Săi în organizațiunea Domnului, nu va sta între bârfitori. El nu se va lăsa ademenit sau câștigat prin lingușirea unui bârfitor să asculte bârfelile. Dumnezeu Domnul a dat învățături înțelepte în privința aceasta: „Depărtează-te de nebun, căci nu pe buzele lui vei găsi știința. Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse; și cu cei ce nu-și poate ține gura, să nu te amesteci”. — Prov. 17 : 7, 20 : 19.

¹⁸ Închipuți-vă, apostolul Pavel a găsit că unii membri ai adunărilor creștine s'au vorbit de rău unii pe alții. El și-a exprimat pe față desaprobarrea sa cu privire la aceasta. Intrucât el a studiat Biblia temeinic, a cunoscut fără îndoială cuvintele din Proverbe 25 : 23, cari sună : „Vântul de m'azăncapte aduce ploaia; și limba clevetitoare aduce o față măhnită”. Raportul și dovada că între frații săi creștini s'a clevetit pe ascuns, a adus lui Pavel o față măhnită; și prin epistolele sale muștrătoare, el le-a arătat această față măhnită. Chiar și el, apostolul, n'a fost exceptat dela a-

ceea să fie o victimă a unor astfel de bârfitori. El s'a simțit prin urmare îndemnat să scrie, după cum urmează :

¹⁹ „Și chiar dacă m'aș lăuda ceva mai mult cu stăpânirea, pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidirea voastră, iar nu pentru dărâmarea voastră, tot nu mi-ar fi rușine. Zic așa, ca să nu se pară că vreau să vă înfricoșez prin epistolele mele. De fapt, zic ei, epistolele lui sunt cu greutate și pline de putere; dar când este de față el însuși, este moale și cuvântul lui n'are nici o greutate. Cna judecă așa, să fie încredințat că, așa cum suntem în vorbă, în epistolele noastre, când nu suntem de față, tot așa vom fi și în faptă, când vom fi de față! Dar scotesc că nici eu nu sunt cu nimic mai pe jos de apostolii aceștia nespuse de aleși! (ce, mai distinși). Chiar dacă sunt un necioplit în vorbire (chiar dacă nu am un dar deosebit de vorbire, o trad. americ.), nu sunt însă și în cunoștință; și am arătat lucrul acesta printre voi, în tot felul și în toate privințele. Sau, am făcut un păcat, când m'am smerit pe mine însumi, ca să fiți înățați voi, și v'am vestit fără plată Evanghelia lui Dumnezeu?... Fiindcă mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsec așa cum n'aș vrea să vă găsec, și eu însumi să fiu găsit de voi, așa cum n'ați vrea. Mă tem să nu găsec gâlceavă, pzmă, mâni, desbinări (rivalități), vorbiri de rău, bârfeli, îngâmfări, turburări. Mă tem ca, la venirea mea la voi, să nu mă smerească din nou Dumnezeu cu privire la voi, și să trebuiască să plâng pe mulți din cei ce au păcătuit mai înainte, și nu s'au pocăit de necurățire, curvă și spurcăciunile, pe cari le au făcut... crice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Cum am spus... tot așa și azi, când nu sunt de față, spun iarăș mai dinainte celor ce au păcătuit mai înainte, și tuturor celorlalt, că, dacă mă voi întoarce la voi, n'am să cruț deloc; căci căutați o dovadă că Kristus vorbește în (prin) mine”. — 2 Cor. 10 : 8-11; 11 : 5-7; 12:20-21; 13:1-3.

²⁰ Pavel a știut că pentru adunare a fost bine să o mustre, și el a fost destul de curajos să o facă, ca un membru al corporațiunii conducătoare din acel timp a bisericii creștine. Lingușirea n'ar fi folosit la nimic fraților corinteni în starea lor spirituală sărăcăcioasă; muștrarea însă le-a arătat calea dreaptă. Firește, pentru un timp, poate că le-a ofensat sentimentele, dar mai târziu o vor aprecia și va găsi bunăvoința fraților cu cugetare dreaptă. „Cine muștră pe alții, găsește mai multă bunăvoință pe urmă, decât cel cu limba lingușitoare”. (Prov. 28 : 23). Apostolul a fost drept în muștrarea fraților săi. El a făcut aceasta ca să-i vindece și să-i ridice și nu ca prin descurajare și dispreț să ofenseze capetele lor. Ei trebuie să observe prietenia, din care a venit această dojană, exact cum i s'a întâmplat Psalmistului David cu ocazia unei dojeni asemănătoare. El a zis : „Lovească-mă cel neprihănit, căci iovirea lui îmi este binevenită; pedepsească-mă (mustre-mă Menga), căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu. Să nu-mi întorc capul dela ea (el nu mi ofensează capul, van Ess); dar rugăciunea mea se va înălța într-una împotriva răutății lor (totuși, rugăciunea mea este pentru ei în nenorocirile lor alte trad.)”. (Ps. 141 : 5) David n'a nutrit un spirit răzbu-nător față de muștrătorii săi iubitori, așa că i-ar fi făcut bucurie dacă ar fi venit greuțați peste ei; ci plin de mulțumire s'a rugat pentru ei în nenorocirea lor.

¹⁷ Cum va proceda unul, care iubește pe Dumnezeu și pe frații săi, față de bârfitori; și pentru ce?

^{18, 19} Ce a adus bârfeala despre Pavel și ce a scris el despre această corintenilor?

²⁰ La ce s'a gândit Pavel când l-a muștrat? și cum au trebuit să primească ei în mod drept muștrarea?

STĂPÂNIRE

²¹ Ce să faci un serv al lui Dumnezeu, al lui Iehova, dacă afli că este defăimat sau că în dosul lui este vorbit de rău? La început poate că-l va enerva foarte mult; de aceea poate că va fierbe totul în el. Poate că așa îl va surprinde că în felul acesta, are de suferit prin persoane pe care le recunoaște ca frați, încât nici nu știe cum să-și explice aceasta. El poate că se va simți atât de jignit și de vătămat că pentru moment aceasta îi ia bucuria pe care a avut-o odată de a merge în serviciul Domnului. El nu-și poate întoarce mintea dela această jignire. Nedreptatea ce i s'a făcut printr-o persoană sau mai multe din organizațiune, cari au lucrat fără chibzuială, poate că va trezi în mintea sa îndoială că oare a organizațiune, care este legată cu astfel de persoane, ar putea să fie într-adevăr organizațiunea Domnului. Aproape că s'ntă inclinarea să o părăsească și să se facă independent de o astfel de organizațiune. El poate că va simți un astfel de dispreț față de o astfel de procedare defăimătoare, încât nu se va înjosi să plătească defăimare cu defăimare, pe când un altul poate că se va simți îmboldit să răsplătească rău cu rău. Dar criticul ar fi răscolirea sentimentelor, acesta este un timp de stăpânire de sine serioasă, pentru a nu te lăsa împins la fapte nechibzuite, sau la concluzii proaste.

²² Pentrucă unii împreună uniți lucrează contrar măsurii făcută de cunoscut a organizațiunii lui Dumnezeu, ar fi greșit să te răzbuni pe organizațiunea Domnului, prin aceea că o părăsești. Afară de organizațiunea Domnului nu există numai o singură altă organizațiune, în care poate intra cineva, adică lumea aceasta, care este organizațiunea lui Satan. Când unii ucenici ai lui Isus în închipuirea lor s'au poticnit de adevărurile adânci, pe cari le-a propovăduit, și „s'au întors înapoi și n'au mai umblat cu El“, Isus a zis apostolilor Săi: „Voi nu vreți să vă duceți?“ Judecând sănătos și înțelegător, Petru a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții vecinice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Christosul, Sfântul lui Dumnezeu.“ (Ioan 6 : 66-69). Tot așa și credincioșii vor ținea până la sfârșit și vor aștepta timpul când toate lucrurile vor fi aduse în ordine. Atitudinea sau vorbele unora nu schimbă nimic în ceea ce privește adevărul și nici în ceea ce privește serviciul drept pentru împărăție, pe care Dumnezeu l-a încredințat organizațiunii Sale teocratice. Păstrați-vă deci înțelegerea despre legătura voastră cu Dumnezeu, în care ați intrat prin consacrare, și nu părăsiți organizațiunea Domnului! Satan și demonii săi voiesc să vă îndemne la aceasta și vă spun bun venit cu brațele deschise, dar numai spre moartea voastră vecinică! „Omul care se abate dela calea înțelepciunii, se va odihni în adunarea celor morți“. — Prov. 21 : 16.

²³ Nu vă lăsați alungați din serviciul Domnului prin limbile guralive ale altora! Nu permiteți ca sentimentele jignite să vă umple în așa măsură că nu mai aveți bucurie de serviciul lui Dumnezeu! Serviciul

sârguincios al lui Dumnezeu în care vă străduiți ca să îndreptățiți înaintea semenilor voștri pe Iehova Dumnezeu și nu pe voi înșivă, vă aduce cea mai mare înflăcăare și între împrejurările actuale cea mai mare mângâiere, prin aceea că vă întoarceți mintea dela voi înșivă și recunoașteți că alte lucruri de interes privat nu sunt de importanță. Gândiți-vă la aceea: Iov a fost muscat pentrucă a încercat din cauza defăimărilor asvârșite lui în față, să se îndreptățească mai curând pe sine decât să îndreptățească în primul rând pe Dumnezeu. Cu toate acuzările mincinoase ale lui Satan ale Diavolului și cu toate învinuirile aspre din partea prietenilor fățarnici, drepti în fața lor înșiși, Iov nu și-a întrebuintat în mod rău buzele spre blestemarea lui Dumnezeu și, deci, nu și-a tulburat neprihănirea prin cuvinte amare: „În toate acestea, Iov n'a păcătuit de loc cu buzele lui“. (Iov 2 : 10). El n'a părăsit organizațiunea lui Iehova din cauza vorbirilor tăioase ale prietenilor săi, cari au susținut că vorbesc pentru Dumnezeu. Sfârșitul plin de îndurare, pe care i l-a dat Dumnezeu lui Iov, pentrucă el — tară să-și bată capul cu starea sănătății sale mizerabile, cu pierderea averii și a prietenilor săi — a ținut mai departe necântit, dovedește adevărul proverbului din timpul vechiu: „Mai multă prețuiește săracul, care umblă în neprihănirea lui, decât un bogat cu buze stricătoare și nebun“. — Prov. 19 : 1.

²⁴ Cât de des au încercat preoții fățarnici și religioși să cauzeze nimicirea Martorilor lui Iehova prin aceea că i-au defăimat și i-au pus într-o lumină falsă înaintea guvernatorilor, judecătorilor, politicienilor și publicului! Prin cunoștința noastră a cuvântului lui Dumnezeu, pe care am făcut-o cunoscut cu curaj, și prin faptul că am făcut cunoscut publicu; cu noi prin purtarea noastră creștinească, am zădărnicit intențiile fățarnicilor religioși și am fost salvați și scăpați de nimicire. „Cu gura lui omul nelegiuit [fățarnic, Allichi] pierde [sau nimicește] pe aproapele său, dar cei neprihăniți sunt scăpați prin peștiință“. (Prov. 11 : 9). Sub presiunea rapoartelor false cei drepti se roagă lui Dumnezeu Domnului, ca să le ajute ca ei să nu întrebuinteze buze mincinoase și limbă înșelătoare. Ei cunosc soarta acelor cari recurg la astfel de lucruri și așa se opresc să răsplătească minciuna și înșelăciunea cu aceleași arme ale răsplătirii. „Către Domnul strig în strămtorarea mea, și El m'ascultă. Doamne, scapă-mi sufletul de buza mincinoasă, de limba înșelătoare! Ce-ți dă El ție, ce-ți aduce El ție, limbă înșelătoare!“ Biblia răspunde că va ploua săgeți ascuțite și cărbuni aprinși pe o astfel de limbă, pentrucă „a fost ca un foc și ca săgeți trase de cuvinte amare. — Ps. 120 : 1-4.

²⁵ Să privim cu îndurare la frații noștri! Nici ei și nici noi nu suntem perfecți și limba nu este stăpânită de toți în aceeași măsură și de nimeni în măsură perfectă. De către un om imperfect limba nu poate fi stăpânită perfect. Ea se va dovedi tot mereu ca un rău nelegiuit și va cauza greutăți și ici colo va otrăvi înprejurimea și viața unora. Prin urmare nu trebuie să fim iuți la vorbire. Acelora, cari au fost naucuți de Marele „Tată al luminilor“ prin cuvântul Său al adevărului, le scrie apostolul Iacob : „Știați bine lucrul acesta, prea iubiții mei frați! Orice om să fie grabnic

²¹ Cum va simți o persoană care a fost defăimată și în dosul căreia s'a vorbit de rău? și de ce are lipsă ea atunci în mod deosebit?

²² Pentruce o persoană credincioasă, dacă a fost vătămată prin ponegriri sau bârfire, nu se va răzbuna pentru aceasta asupra organizațiunii Domnului?

²³ Pentruce nu trebuie părăsit serviciul activ al lui Dumnezeu, examinat în această legătură, ci să ne amintim de Iov și de cei trei prieteni falși ai săi?

²⁴ Cum sunt eliberați Martorii lui Iehova de acela cari au voit să-i nimicească? și pentruce ajutor de sus s'au rugat ei?

²⁵ Din ce motiv trebuie să privim cu milă deplină asupra fraților noștri? și cum s'a năzdit David de vorbire grabnică?

la ascultare, încet la vorbire, zăbavnîc la mîn_e, căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu". (Iac. 3 : 8 ; 1 : 19, 20). Aceasta este o îndrumare bună pentru timpuri când ne aflăm sub focul săgeților defăimării și de aceea ne aplecăm spre mîn_e. Odată a fiert în inima lui David, a Psalmistului ; și în timp ce s'a cugetat, focul lăuntric s'a aprins. După aceea a vorbit dar nu în mînie. Pentru ce nu ? Pentru că el și-a zis mai întâi următoarele : „Ziceam : Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătuiesc cu limba ; îmi voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău înaintea mea. Am stat mut, în tăcere ; am tăcut, măcar că eram nenorocit : și totuși durerea mea nu era mai puțin mare". (Ps. 39 : 1-3). David s'a ținut pe sine în frâu, gîndindu-se la imperfecțiunea sa proprie.

²⁶ David a fost aci gata să ia asupra sa ocară și rușine de pe buzele hulitorilor nelegiți, pentru că Domnul a permis aceasta spre încercarea neprihănirii sale. Cu dorința arzătoare de a nu cădea în păcat, el și-a înfrînat limba și n'a vorbit nici ceea ce i s'a părut a fi bun. În lăuntru lui s'au vorbit, adică lui Dumnezeu în rugăciune. El a recunoscut că este o creatură imperfectă, care este supusă conducerii și călăuzirii marelui său Creator, Iehova. Prin faptul că David a privit astfel chestiunea, n'a imputat lui Dumnezeu, în mod nehibzuit, când a trebuit să sufere ocară din partea dușmanului nelegiuit. David a avut dorința din inimă ca el însuși să nu fie o ocară pentru Dumnezeu, și cugetat că alții, dușmanii ar aduce ocări pe asupra lui Dumnezeu, l-a mîhnit.

²⁷ Și Christos Isus, pe care L-a preumbrit David, a știut să tacă într'o stăpînire de sine excelentă. El n'a păcătuit prin aceea că a răsplătit dojană cu dojană, nici atunci, când a atârnat pe lemn. El a răbdat suferințele și nu și-a deschis gura la ceva amenințări. Afară de aceasta, nimeni dintre dușmanii Săi și nici Diavolul însuși, nu L-a putut prinde în careva dîntre cuvintele Sale. El a fost ascultător față de Dumnezeu în cuvânt și faptă și și-a păzit neprihănirea și sinceritatea ca și Iov. Prin faptul că Isus și-a păzit gura și și-a întrebuintat limba totdeauna pentru chestiunea adevărului și a dreptății, El și-a păstrat dreptul la vieață vecinică. Contrar călcătorilor și hulitorilor, Isus a dat în mod perfect exemplul regulii următoare : „Prin rodul gurii ai parte de bine, dar cei stricați au parte de silnicie. Cine-și păzește gura, își păzește sufletul [vieața, van Ess] ; cine-și deschide buzele mari, aleargă spre pieirea lui". (Prov. 13 : 2, 3). Pe prigonitorii, cari au călcat legea lui Dumnezeu și au ocărit pe Isus și L-au invinuit în chip mincinos, i-a ajuns la vremea hotărîtă nimicire cu forța. Christos Isus însă trăiește, pe baza invierii Sale din moarte, totdeauna și vecinic și „mînăncă" fructele bune a propovăduirii Sale credincioase a evangheliei pe pămînt.

PĂZIȚI-VĂ DE INTREBUINȚARE REA !

²⁸ Dacă, deci, urmașul lui Isus Christos este întăritat, el își înfrînează limba și nu permite ca să-i scape un torent de cuvinte șlobode, nestăpânite. „Cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască, dar cel

ce-și ține buzele este un om chibzuit". Dacă cumva vorbește, își va măsura cuvintele și va vorbi după sfatul cuvîntului lui Dumnezeu. El va vorbi mai bine spre zidirea aceluia, care l-a atățat, precum și spre zidirea altora, cari ascultă, în loc ca să-i scape cuvinte cari atăță mai multă ceartă și sfadă. El cunoaște influența pe care o exercită cuvintele asupra celui ce vorbește, precum și asupra celor ce ascultă. „Cine își înfrînează vorbele, cunoaște știința, și cine are duhul potolit, este un om priceput. Chiar și un prost ar trece de înțelept, dacă ar tăcea și de priceput, dacă și-ar ținea gura". — Prov. 10 : 19 și 17 : 27, 28.

²⁹ Un martor al lui Iehova are greutăți destule, fără ca prin cuvinte grăbite să-și pregătească calea la alte greutăți, cauzate de el însuși. Vestea împărăției lui Iehova, care stă sub Christos este aceea, pe care cu ajutorul buzelor sale ar voi să o transmită mai departe altora. El va lua asupra sa toată neplăcerea, pe care o aduce vestirea acestei vesti din partea dușmanilor adevărului asupra lui ; el totuși nu voințe să-și pregătească neplăcere prin cuvinte nehibzuite, prin cari își pune piedeci în cale pentru serviciul său al lui Dumnezeu. „Cine își păzește gura și limba, își scutește sufletul de necazuri". Se poate întâmpla ca mândria sau alte gînduri rele îi tulbură mintea prin ceea ce îi vin pe limbă cuvinte nedorite, gata să-i scape. Într'o astfel de stare a spiritului, cu greu va putea spune ceva bun, și de aceea este mai bine să tacă. „Dacă mândria te împinge la fapte de nebunie, și dacă ai gînduri rele, pune mîna la gură". (Prov. 21 : 23 ; 30 : 32). Dacă te simți prea slab dela tine însuși ca să poți face aceasta atunci poți să te rogi cu Psalmistul : „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele". (Ps. 141 : 3). Smerește-te în ochii Domnului, cum a făcut Iov, după ce Dumnezeu i-a arătat, că Iov s'a gîndit mai mult la îndreptățirea sa și a uitat majestatea lui Iehova. Apoi, îți vei pune mîna pe gură și o vei ținea închisă, ca să nu vorbești cuvinte fără cunoștință, ca Iov. — Iov. 38 : 2 ; 39 : 34.

³⁰ Mulți oameni, între cari sunt cuprinși și religioși, se împotrivesc vestii împărăției, din neștiință. Aceasta poate că se datorește faptului că religia i-a învățat greșit și că ei cred în sinceritate eroarea, sau pentru că dușmanii ai lui Iehova le-au înfățișat pe marbrii Săi într'o lumină cu totul greșită. Ei sfădesc pe vestitorul împărăției și îi oferă o frunte, care pare a fi aproape de nepătruns. Acest front aspru de împotrivire, poate fi înărit de cuvinte aspre de dojană și de ocărire. Vestitorul împărăției va trece binevoitor cu vederea astfel de atacuri, pentru că nu cunoaște stările aceluia căruiia îi prezintă vestea. El știe că n'ar putea realiza nimic dacă ar răspunde aspru astorfel de persoane induse în eroare. A răsplăti rău cu rău va face prăpastia dintre ei numai mai mare și va îngreuna o reapropiere mai tîrzie și pentru următorii vestitor al împărăției. De aceea el stămpină în credință pe astfel de oameni cu prietenie, după cuvintele din Proverbe : „Un răspuns blînd potolește mânia, dar o vorbă aspră atățată mânia. Limba înțelepților dă știință plăcută, dar gura nesocotiților improașcă nebunie". — Prov. 15 : 1, 2.

³¹ Oricît ar suna de necrezut pentru cei fără expe-

²⁶ Pentru ce a fost David dispus să ia asupra sa ocară și rușine ?

²⁷ Cum a descoperit Isus stăpînire de sine în vorbire și ce a menținut El, deci, contrar ocărilor Săi cu gura mare ?

²⁸ Ce va face un creștin în privința vorbelor sale, când este iritat ?

²⁹ Cum va înconjura un martor al lui Iehova la oferirea vestii, ca să-și facă el însuși greutăți deosebite ?

³⁰ Ce explicație avem pentru o anumită împotrivire în contra vestii ? și pentru ce trebuie întămpinată o atitudine aspră, respingătoare cu un răspuns prietenos, domol ?

³¹ Pentru ce este, așa dar, o limbă blîndă mai cu efect ?

rență: un răspuns blând la cuvinte jignitoare, poate schimba atitudinea aspră a unei persoane, care este sinceră, dar opune rezistență, pentru că înțelege greșit lucrul sau este informat greșit. Vestitorul împărăției face bine în astfel de cazuri, să rămână blând în cuvintele sale, nu cumva prin lingușiri, că printr'un răspuns domol, blând, prietenos. Dacă renunță să răsplătească rău cu rău, ceea ce în unele împrejurări îi va fi greu, atunci aceasta așa va dezarma pe potrivnic că nu va ști cum să se poarte. Aceasta foarte probabil că-l va potoli. El poate fi așa de aspru ca un os de cetină, dar asprimea în atitudinea sa va dispărea. Solomon, care a fost un prinț și un rege, a știut despre ce a vorbit, când a zis: „Prin răbdare se înduplecă un voivod, și o limbă dulce poate zdrobi oase”. (Prov. 25 : 15). Dacă o persoană este liniștită sau domolită în atitudinea ei, atunci mai curând va asculta, ce avem de zis, și cuvintele vor înrăuri inima și mintea ei și vor rămânea în ele. Aceasta este bine; căci noi nu meștem ca să iscăm ceartă, ci ca să lăsăm o impresie în urma noastră.

³² Un vestitor al vestei împărăției va căuta totdeauna să priceapă situația și va aplica cunoștințele adunate de el și va încerca să întrebunțeze bine cunoștința. El procedează cu tact ca să realizeze un lucru bun. El știe că nu-i aduce niciun bine dacă este mâniat și răspunde înțepat. Prin aceea că rămâne liniștit și cugat cumpălat va fi capabil să spună ceva ce poate fi primit, plăcut, ce este în armonie cu adevărul. Aceasta este calea înțelepciunii divine. „Gura celui neprihănit scoate înțelepciune, dar limba stricată va fi nimicică. Buzele celui neprihănit știu să vorbească lucruri plăcute, dar gura celor răi spune răutăți”. (Prov. 10 : 31, 32). Pentruca un vestitor al împărăției să poată spune, ceea ce cere tactul într-o situație grea, este bine pentru el să aibă pregătite pe buzele sale cuvinte de cunoștință și înțelepciune. Adunările serviciului săptămânale și întrunirile cursului școlar în slujba serviciului teocratic sunt ocazii bune, unde cineva poate învăța să ia astfel de cuvinte pe buzele sale. Cum a spus înțeleptul învățător: „Plecă-ți urechea, și ascultă cuvintele înțelepților, și ia învățătura mea în inimă. Căci este bine să le păstrezi în lăuntru tău, și să-ți fie toate de odată pe buze”. — Prov. 22 : 17, 18.

³³ Echipat astfel, servul Domnului poate merge plin de încredere din casă în casă. Prin faptul că și-a umplut mintea cu înțelepciune cerească, poate să vorbească plăcut și înțelept și poată da putere de convingere la ceea ce îi învață pe oameni în casele lor. Pentru sprijinirea celor spuse este scris în Proverbe: „Un înțelept este apreciat pentru că este plăcut; cuvintele sale prietenoase îi măresc influența. Mintea sănătoasă ajută omului să vorbească înțelept; el dă mai mare putere de convingere la ceea ce spune. Cuvintele prietenoase sunt ca un fagur de miere, dulci și vindecătoare”. (Prov. 16 : 21 2,3, 24, Moffatt). Acesta este cel mai bun mod de a oferi fructele împărăției oamenilor pentruca să se nutrească din ele. În felul acesta limba ta va fi de fapt o „limbă vindecătoare”, cum zice scriitorul Proverbelor; ea va fi un pom al vieții, care face fructe bune. Așa răspândesc toți martorii lui Iehova în timp ce merg din ușă în ușă și oferă oamenilor fructele împărăției, cunoștință prin buzele lor, și astfel

nutresc pe mulți. Limba lor este ca argintul ales pentruca rostește adevărul biblic; și acesta este ca argintul, purificat în foc și curățat de șapte ori. Deși puțini oameni în această lume vor aprecia pe martorii activi, statnici ai lui Iehova, totuși cuvântul lui Dumnezeu îi descrie într'un fel frumos și arată cum îi apreciază Iehova, cum îi prețuiește pe ei și serviciul lor credincios pentru numele Său. — Prov. 15 : 4, 7; 10 : 20, 21.

³⁴ Limba și mintea stau în legătură strânsă una cu alta. Ceea ce exprimă organele noastre vocale este de fapt hotărât de ceea ce este în mintea sau inima noastră. Pentruca vorbirea noastră să fie bună și folositoare și în împrejurări atâtea, noi trebuie să ne umplem inima sau mintea dinainte cu ceea ce este curat, adevărat și ziditor. Isus a arătat acest fapt cu totul clar când a zis: „Dar ce iese din gură, vine din inimă și aceea spurcă pe om. Căci din inimă ies gândurile rele, uciderea, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile cari spurcă pe om; dar a mânca cu mâinile nespălate nu spurcă pe om”. — Mat. 15 : 18-20.

³⁵ Fariseii religioși și-au spălat mâinile într'un mod ceremonios înainte de a mânca, ca să nu spurce ceea ce au luat în gură. Dar ei nu și-au putut păzi gura curată de învinovățiri false și nu și-au putut păstra mâinile curate de sângele nedrept învinovățitului Isus. Pentruce nu? Pentruca inimile sau mințile lor au fost necurate și pătate, pline de fățarnicie și gelozie și pline de amăgire de sine religioasă. Cum a putut să vină, deci, ceva din gura lor, ceea ce nu au purtat în inimă sau minte? Când au cedat înclinărilor egoiste ale inimilor lor și după aceea au vorbit, ceea ce a fost în ele, răul s'a mai întărit în ei și s'a îngropat mai adânc și mai tare. Așa au fost ei spurcați prin cuvintele gurii lor. Ei n'au avut putere peste ei pentruca le-a lipsit înțelegerea conformă cu adevărul a cuvântului lui Dumnezeu. Isus n'a putut face altceva decât să le spună: „Pui de năpârce, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri, rele din vistieria rea a inimii lui”. Isus a zis mai departe că un pom trebuie făcut bun sau altfel nu se pot primi roade bune din el, pentruca un pom necrocit, nesărătos, nu poate face fructe sănătoase, cari au un gust bun. — Mat. 12 : 33-35; 7 : 16-18.

³⁶ În armonie cu Isus, ucenicul său, Iacob, a continuat explicațiile despre limba nelegiuită, zicând că înțelepciunea cerească și îndurarea sau favoarea lui Dumnezeu, este de lipsă pentru stăpânirea ei. Această înțelepciune de sus, vine prin cuvântul Său scris. Noi trebuie să studiem cuvântul Său și să-l ascultăm, așa cum este explicat prin organizațiunea Sa teocratică, pentru a umplea cu el inima și mintea și să scoatem din ea înțelepciunea pământească, senzuală, drăcească, care naște gelozie, ceartă, încurcătura și orice lucru rău. Dacă nu facem aceasta, limba, deși este un lucru mic, va deveni în activitatea ei o lume a nedreptății și va spurca și întina întreg trupul nostru, prin ceea ce prezența noastră trupească între poporul lui Dumnezeu va fi neplăcută. Ea va fi aprinsă de focul ghe-

³⁴ Care este condițiunea preliminară pentru a putea vorbi bine?

³⁵ Pentruce nu s'au putut păzi fariseii de a se spurca cu gura lor?

³⁶ Cum poate deveni limba o lume a nedreptății și un foc care este aprins de gheonă? și care este mai bună ocazie împotriva acestui lucru?

³² Pentruce va aplica un vestitor al împărăției tact, și cum se echipează în acest scop?

³³ Cum poate da cineva cuvântării sale puterea convingerii? cum poate face limba sa ca un pom al vieții și ca argintul ales?

nei, de acei foc al gunciuului în afară de Ierusalim, care este un lablou al nimicirii vecinice pentru mîncînoși, blăstămători și martori mîncînoși cu voîntă. Dacă, deci, înțina umblă după lucrurile acestei lumi și spiritul desgroapă pentru sine aceea ce are de oferit lumea această, atunci limba, care vorbește pentru o astfel de inimă sau minte, va fi un foc care aprinde întreg circuitul naturii aceluia. „Omul stricat pregătește nenorocirea (sapă după rău, alte trad.), și pe buzele lui este ca un foc aprins“. Rezultatul este ceartă distrugătoare, neuniere și desbinarea acelor care au fost mai demult prieteni. — Prov. 16:27, 28). Cea mai bună ocrotire pentru noi este să cercetăm de-a-dreptul și cu deamăncuntul greutățile și să păstrăm mintea curată și cinstită prin faptul că dăm mare grijă la aceea că ceea ce primim în ea, să vină din cuvântul lui Dumnezeu.

SPRE SLAVA LUI DUMNEZEU ȘI SPRE VIAȚĂ VEȘNICĂ.

³⁷ Iubim noi viața pentru că prin ea putem servi și slăvi pe Dumnezeu și pe Regele Său iubit, Isus Christos? Căutăm noi viața veșnică cu pacea Sa, cu bună starea Sa și cu relația binecuvîntată cu Dumnezeu și Christosul Său? Dacă da, atunci asupra noastră stă obligația de neîncunjurat să întrebuițăm bine puterile noastre de vorbire active, adică în armonie cu împărăția lui Dumnezeu, care acum s'a început și stă sub Christos Isus. Apostolul Petru ne spune ce însemnează vorbire potrivită: „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvîntați, căci la aceeași ați fost chemați: să măcșteniți binecuvîntarea. Căci cine iubește viața, și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba dela rău, și buzele dela cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea, și s'o urmărească“. — 1 Pet. 3:9-11; Ps. 34:12-14.

³⁸ Iehova Dumnezeu, Regele vecinicii, domnește acum prin Regele Său iubit, Isus Christos, în împărăția, care a fost născută în anul 1914, în ceruri. Această împărăție domnește în mijlocul dușmanilor ei, cari toți aparțin la lumea aceasta, stau sub mânia lui Dumnezeu și sunt consacrați nimicirii. A părăsi partea dușmanilor lui Dumnezeu și a veni dincoace, pe partea

regilor cerești, cari domnesc astăzi, însemnează pentru noi viața vecinică. Pentru a plăcea acestor regi, se cere, între altele, să ne obișnuim să vorbim potrivit, căci este scris: „Buzele neprihăniae sunt plăcute împăraților, și ei iubesc pe cel ce vorbește cu neprihănire“ (Prov. 16:13). Cine vorbește ce este potrivit sau bine, nu va face acum o greșală dacă ascultă porunca Domnului, pe care a transmis-o prin Christos pentru acest sfârșit al lumii, și anume că vestea bună despre împărăția întemeiată trebuie vestită în public spre mărturie către toate națiunile pe întreg pământul locuit. Ea este o veste plină de farmec și har; și cei ce o iau pe buzele lor în sinceritate și din iubire către regii domnitori vor avea pe acești regi în lumea nouă a dreptății, vecinic ca prieteni iubitori ai lor.

³⁹ A înconjura adevărul despre aceea ce va avea loc, cu siguranță nu servește spre binele nostru. Dacă iubim viața vecinică și umblăm după ea, atunci facem bine dacă ne obișnuim acum cu cugetul inevitabilului (ceea ce nu se poate înfăptura) și ne potrivim în credință cu acesta. Conform scopului declarat al lui Dumnezeu al Celui Atotputernic, se va adevări în viitorul de neînălțurat pentru acest pământ și întreg universul, următorul lucru: „Eu sunt Dumnezeu, și nu altul. Pe Mine Insumi Mă jur, cuvântul iese din gura Mea, și orice limbă va jura pe Mine“. (Isa. 45:22, 23). Fiecare, care primește vestea, trebuie să se acomodeze cu această ordonanță. „Fiindcă este scris: „Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slava lui (alte trad. va mărturisi pe) Dumnezeu“. Va fi inevitabil că toți vor trebui să mărturisească cu limba pe Dumnezeu prin Isus Christos, Regele Său; pentru că apostolul scrie „Pentru că numele lui Isus, să se plice orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul“. (Rom. 14:11; Fil 2:10, 11). Dacă facem aceasta și o facem în continuu din iubire pentru împărăția lui Dumnezeu, prin aceasta slăvim pe Iehova Dumnezeu și pe Regele Său, Isus Christos, și pentru noi vom câștiga prețul vieții vecinice. — Rom. 10:9, 10.

Wachtower din 1 Mai 1947.

³⁷ Dacă iubim viața și o căutăm neogosit, cum trebuie să fim în vorbirele noastre conform cuvintelor lui Petru?

³⁸ Cum pot deveni regii cerești, cari domnesc astăzi, prietenii noștri? și cum le putem plăcea?

³⁹ Ce va avea loc cu siguranță pe întreg pământul în ceea ce privește limba? și cum putem noi slăvi pe Dumnezeu și să câștigăm viața vecinică?

24.000 KILOMETRI, O CALATORIE DE SERVICIU IN LUMEA INTREAGA

Joi în 6 Februarie, președintele Societății Watch Tower, N. H. Knorr și secretarul său M. G. Henschel, au pornit într-o călătorie în lumea întreagă, care a fost plănuită în legătură cu un mare program a lățirii lucrării de mărturie a împărăției. Indată după ce a trecut în August anul trecut „congresul teocratic al națiunilor vesele“ din Cleveland, Ohio, s'au făcut planuri cari au prevăzut ca președintele să viziteze multe sucursale și mulți vestitori în diferite părți ale pământului. Numai cu o săptămână înainte de plecarea lor din Brooklyn, New York au fost în sfârșit, limpezite toate aranjamentele pentru călătorie.

După cum era de așteptat, prima lor oprire s'a făcut la școala biblică a lui Watch Tower „Gilead“ care se află în apropiere de Ithaca, New York; pentru că această școală a fost absolvită de multe sute de servi ai evangheliei cărora li s'au oferit apoi servicii în lumea întreagă. Președintele s'a oprit acolo destul de mult timp, pentru că să se ocupe de afacerile încheierii cursurilor școlare ale celor 99 de studenți, cari și-au terminat studiile ca cîșsa școlară a opta. Școlarii clasei acesteia au venit din Europa, Asia, Africa, America de Nord și America Centrală și din Australia. La câteva zile după serbarea de încheiere din 9 Februarie, mulți din a-

cești servi numiți se găseau pe drum la serviciul de misiune împărțit lor în țări străine. Foarte probabil frații Knorr și Henschel vor întâlni în țările, pe cari intenționau să le viziteze acum, spre bucuria lor pe unii dintre absolvenți, spre a auzi acolo despre greutățile și bucuriile lor, de care au parte în serviciul pentru înaintarea închinării lor adevărate față de Cel Prea Înalt. A fost o bucurie pentru ei să vadă zelul Gileadștilor, pe care în-au arătat spre a ajunge la noile posturi de serviciu ale lor.

Puține zile la Gilead au trecut repede, și Luni seara, în 10 Februarie, călătorii au continuat călătoria lor cu trenul; dela Ithaca, New York, în California. Ce îmbucurător a fost de a întâlni la gară 65 de frați, membri de ai familiei fermei împărăției, absolvenți de ai școlii și instructorii lor, cari au venit să le dorească o călătorie fericită. Pentru o parte a călătoriei lor, cei doi călători în lumea întreagă, s'au bucurat de societatea câtorva Gileadști, cari au plecat la alte posturi de serviciu, împărțite lor. Unul dintre ei a fost F. E. Skinner, servul sucursalei din India, care a fost pus pentru câteva luni ca serv pentru frații din partea mijlocie a Stateelor Unite, înainte de a-și începe serviciul isărăș la cursală. Trenul, a alergat spre vest peste câmpia deschisă și prin munți, și timpul a trecut repede.

Călătorii au ajuns în curând în Los Angeles și au fost primiți acolo de un frate, care a fost însărcinat să facă pregătirile pentru congresul plănuț. Data sosirii a fost Joi, 13 Februarie, după masă la ora 5. Imediat după sosire, s'au apucat de lucru și au discutat desfășurarea în legătură cu congresul, care are loc în August în California. Dar timpul pentru aceasta a fost măsurat, căci era Joi, seara obicinuită a adunării de serviciu a grupei metropolei. Ambii vizitatori au fost grăbiți la adunarea de serviciu, unde amândoi au fost chemați ca să vorbească la grupa adunată. N'a fost făcută nicio comunicare că călătorii vor veni în California, și de aceea a însemnat o mare surprindere pentru grupă să aibă pe acești doi vizitatori în mijlocul ei.

Intreagă ziua următoare a fost întrebuințată ca să viziteze locurile cari ar putea fi potrivite pentru congres și să facă pregătiri pentru acest congres de vară care va avea loc pe coasta de vest. Încă înainte de a se sfârși ziua s'a hotărât lucrul: s'a făcut și s'a iscălit un contract pentru folosirea lui Wrigley Field, a unui stadion de Baseball. Congresul a fost fixat pentru zilele din 13 până inclusiv în 17 August. Au fost numiți frați cari au de a se îngriji de diferite servicii pentru congres. Brooklynul a fost informat în mod corespunzător ca să trimită la timp informațiunii la adunări spre folosul tuturor Martorilor lui Iehova, cari voiesc să ia parte la congres.

Zilele următoare au fost întrebuințate cu vizitarea proprietății Societății: a locului de depozitare a literaturii, a tipografiei din Lynwood și a moșiei Beth Sarim în San Diego; în legătură cu aceasta s'a rezolvat ceea ce a fost necesar Joi în 20 Februarie, a sosit timpul pentru plecarea, și anume pentru prima „săritură în aer” dela aerodromul Lockheed din Burbank, California, la Honolulu, pe insulele Hawai. În Los Angeles s'a sosit că frații Knorr și Henschel vor sbură noaptea la 11 cu un avion al liniei aeriene Panamerican, în insulele Hawai. Cu mult timp înainte de timpul de zbor s'au adunat sute de frați pe aerodrom. Când s'a apropiat de 11, au fost mai mult de 300 prezenți pentru despărțire, ca să dea celor călători dorinți bune pentru drum. A mișcat inima celor călători să primească o astfel de exprimare caldă a iubirii și să aibă siguranța, că oriunde ar călători, au sprijinul deplin și rugăciunile servilor

Domnului de pe pământ, și pe lângă aceasta să știe, că pretutindeni există frați devotați. A fost punct la 11, când avionul de transport Douglas, cu patru motoare, s'a avântat peste teren, motoarele s'au încălzit și s'a ridicat în direcție vest că la un zbor peste Oceanul Pacific.

INSULELE HAWAI.

Cu douăsprezece ore mai târziu am zărit insula Oahu, și curând după aceea am zburat peste Pali, o insulă slănoasă, înaltă, la răsărit de Honolulu. Pasărea mare de argint s'a rotit peste golf și a aterizat ușor. La ora 8,45, după timpul din Honolulu, vorbeam deja cu frații, cari erau pe aerodrom, ca să ne salute. Ei au adus cu ei duz ni de cununi de flori în toate colorile, și cu tot felul de inscripții și ni le-au pus după gât; în acelaș timp au luminat luminile fușger ale aparatelor de fotografiat. Populația din Hawai este într'adevăr prietenoasă; oamenii s'au bucurat să întâlnească pe vizitatori; din biroul din Brooklyn, cari vor rămânea acum zece zile la ei, și-au arătat bucuria de aceasta. În această dimineață s'a început adunarea pe județ, și majoritatea vestitorilor împărăției și-au început ziua cu vizita lor pe aerodrom. După aceea s'au întors toți la sala împărăției, care numai cu puțin timp mai înainte a fost terminată de către frați, și care se află în spatele clădirii sucursalei. Ea este o clădire simplă în execuțiunea ei, însă foarte frumoasă, înconjurată de palmieri și alte plante, cari o fac foarte atrăgătoare. Ascultătorii privesc spre partea deschisă a sălii într'o grădină minunată de frumoasă cu o pajște, bananieri, palmieri, arbori de papaya, cu ferigi mândre, flori sălbatice și panouri cu orchidee. Ce fond frumos pentru cuvântătorul vestitorilor împărăției! În ziua aceea s'au strâns frații între ei mulți cari au venit pentru serviciul împărăției din alte insule. Repede au fost conduși în teritoriile lor și s'a făcut lucru bun în anunțarea cuvântării publice care a trebuit ținută Dumineca viitoare de către președintele Societății. Aceasta a fost prima adunare teocratică pe ținut a Martorilor lui Iehova pe insulele Hawai. Programul a fost alcătuit conform instrucțiunilor publicate de Societate pentru adunările pe ținut Vineri seara a adus o adunare de serviciu, după care a urmat cursul de școlare în slujba serviciului teocratic.

Sâmbătă dimineața s'au strâns toți pentru examinarea textului zilnic și pentru a primi instrucțiunile pentru serviciul de campanie. După aceea, toți vestitorii au mers pe teren. Servul sucursalei, Donald Haslett, femeia sa, fratele Henschel și fratele Knorr au luat un teritoriu în Honolulu. Cei doi vizitatori ai insulei au găsit foarte interesant să lucreze în acest loc, pentrucă aproape în fiecare casă se găsesc oameni de diferite naționalități. Vorbești cu un japonez, apoi poate cu un portughez, chinez, hawaian sau un filipinez. Aproape toți vorbesc puțin englezește. Surprinzătoare este prietenia acestor oameni, pe cari îi întâlnești aici, și plăcerea lor de a vorbi despre Biblie. În decursul celor 3 ore de punere a mărturiei de serviciu de campanie, în dimineața aceasta, cei patru vestitori de mai sus au câștigat 13 abonaamente pentru Turnul de Veghere și Treziți-vă! și au plasat 29 de cărți legate, și pe lângă acestea câteva reviste și broșuri.

Cu ocazia acestei adunări în Hawai, s'a ajuns la un nou număr record de vestitori, adică 133, în comparație cu numărul record precedent de 129 vestitori, cum se poate vedea din cartea anuală pe 1947. Numai în decursul serviciului de campanie, în aceste două zile, ves-

torii au câștigat 131 de abonamente, au plasat 329 de cărți legate și au consacrat 817 ore serviciului de campanie. S'a făcut mult lucru de anunțare pentru conferința publică. Da, oamenii de bine de pe insulele Hawai se interesează să audă adevărul, și de aceea este lipsă de mai mulți vesitori; dar trebuie spus că pionierii și vesitorii de grupe lucrează foarte harnic pe insule, ca să fie de ajutor oamenilor de bine în închinarea adevărată a lui Iehova, a lui Dumnezeu.

Dar să ne întoarcem la adunare: Vineri seara la adunarea de serviciu și la cursul în slujba serviciului teocratic au fost prezente 154 de persoane. Sâmbătă seara a avut loc discutarea activității pe ținut, care a fost condusă de servul sucursalei D. Haslett. După aceea au urmat vorbiri ținute de frații Henschel și Knorr. Din cauza împrejurărilor locale s'a părut de potrivit să se țină conferința publică Duminecă dimineața. Conferința „Bucurie pentru tot poporul” a și fost anunțată pentru ora 10 a. m. Locul de adunare a fost școala medie Kalakaua. A fost o clădire mare, neregulată, făcută din lemn și beton. În partea de dinăuntru a clădirii a fost clădită o sală festivă frumoasă. Frații au fost cu adevărat îmbucurați că 625 de persoane au fost prezente în sală. Vestea prezentată a fost în adevăr potrivită pentru acești ascultători amestecați pentru că publicul a reprezentat multe națiuni, seminiu, popoare și limbi, precum și multe religii. Întrucât conferința a avut loc dimineața, Duminecă n'a mai rămas timp liber pentru serviciul de campanie, pentru că frații au întrebuințat orele mai de dimineață dinainte de masă, înainte de a avea loc conferința, la aceea, ca să meargă acasă la oamenii de bine și să-i aducă la conferință.

La ora 2 după masă s'a aranjat un serviciu de botez. Fratele Henschel a ținut cuvântarea de botez; și după aceea întreg congresul a mers afară la Waialae-Park, unde au fost botezate 21 de persoane și astfel și-au simbolizat consacrarea pentru Dumnezeu. În dosul locului, unde s'a ținut botezului se ridică Koko Head, un munte, pe care, în anii de mai demult, preoții religiei hawaijane au adus zeilor lor jertfe omenești. Inșă astăzi, hawaienii învață că nu există numai o jertfă care are valoare, adică Christos Isus, și că el a răscumpărat pe neamul omenească.

Îndată după această ocazie binecuvântată toți frații s'au întors la sala împărăției ca să asculte o cuvântare a președintelui Societății. După aceea a urmat studiul Turnului de Veghere și cuvintele de încheiere ale fratelui Knorr cari au adus la sfârșit cele trei zile de serviciu binecuvântat și de închinare lui Dumnezeu în Honolulu. Plecarea s'a făcut încet, căci frații au zăbovit și au vorbit unul cu altul despre lucrurile bune, pe cari le-au aflat în zilele trecute.

Deoarece nu a fost posibil de a părăsi Hawai pentru pînă următoare a călătoriei mai curând decât în Dumineca viitoare, s'au făcut pregătiri pentru a vizita cele două grupe ale Marțitorilor lui Iehova pe cea mai mare insulă răsăriteană Hawai, pentru că cei mai mulți din acei frați n'au fost în situațiunea să asiste la adunarea de pe insula Oahu. Marți la amiază, servul sucursalei, soția sa și cei doi călători în întreagă lumea, au sburat din insula Oahu la Hilo, care este situat pe insula Hawai. Pe această cale avionul societății aviației hawaiene a sburat în apropierea insulelor Molokai, Maui, Lanai și Kahoolawe, trecând înainte. Toate insulele acestea sunt de origine vulcanică. Cel mai mare și mai înalt vulcan se află pe insula Hawai. Cam după o oră călătorii au putut vedea micile câmpii de zăpadă cari sunt aproape de vârful lui Mauna Kea pe Hawai. În Hilo

se mai vedeau și acum urmele mării distrugerii, care a fost cauzată de un flux subit și violent al mării și de apele izbitoare ale mării. Digurile portului au fost distruse și toate clădirile și podurile de pe chei au fost mănaie de ape. Ici și colo se vedeau z duri de temelie sau părți de trepți de piatră în teritoriul cel mai devastat de vaurile violente, cari au bătut cu furie cu câteva luni mai înainte. Ne-a făcut bucurie de a fi salutați pe aeroportul din Hilo de o grupă de frați și surori, cari au adus cununii de flori cu ei. Călătorii noștri au fost conduși repede la sala împărăției, care pentru ziua aceasta a format locuința lor. Pentru a face cu puțință tuturor persoanelor interesate să viziteze adunarea prevăzută pentru seara aceasta, frații din Hilo au închiriat un mic autobus ca să aducă pe acești oameni din locuințele lor îndepărtate în plantații și în sate. La ora 19, vestitorii au adunat laclădită mulți oameni de bine și în total 62 de persoane au vizitat adunarea. Mica sală a împărăției a fost arăplină, și câțiva au șezut pe scaune în grădină și au ascultat prin fereastra deschisă. Servul sucursalei, președintele și secretarul său au vorbit în această seară despre lucruri, cari sunt scumpe inimilor tuturor servilor Regelui și acelora, cari se interesează pentru viața vecinică. Unii dintre frați au călătorit până la 40 de km. pentru ca să ia parte la această întrunire, și toți s'au simțit foarte înviorați și despăgubiți din belșug pentru călătoria lor lungă.

În dimineața următoare noi ne aflam pe drum, de dimineață, spre a merge cu automobilul dela Hilo, care se află pe țărmul Nord-Ostic, la Kona. În călătoria noastră a fost de lipsă să înconjurăm vulcanul Mauna Loa. Pe drum, ne-am oprit o clipă și am vizitat craterul Kilauea, în parcul național din Hawai. Vulcanul acesta izbucnește din timp în timp și fierbe încontinuu, în multe locuri. Pe întreaga insulă mare, au avut loc numeroase izbucniri vulcanice, și în călătoria noastră am trecut peste multe pustii cauzate de lavă, unde totul era ars și dus la masa de lavă lichidă. Câteodată între aceste întinderi de lavă se găsește teren roditor, care este întrebuințat la cultura cafelei sau la creșterea vitelor în stil mare.

Când am sosit în Kona, care este situată pe țărmul de Vest din Hawai, am întâlnit multe plantații de cafea și vegetație deasă. Înainte cu un an, s'a clădit aici o mică sală a împărăției, spre a servi lucrării în acest ținut, des populat. S'a fixat o adunare pentru ora 1630; 31 de frați și oameni de bine, din diferite părți ale coastei, au venit ca să asiste la ea. Pentru unii a fost de lipsă să parcurgă distanțe lungi, pentru a aduce pe interesați și după adunare, să-i ducă iar acasă. În sala împărăției nu este lumină electrică și de aceea fratele Knorr, care a vorbit ultimul a încheiat relatările sale, când s'a lăsat amurgul peste insulă și apunea soarele în Vest. Frații au fost înviorați minunat prin adunare; pentru că li s'a prezentat înaintea ochilor răspunderea, pe care o au înaintea lui Dumnezeu, și necesitatea adevărată de a lăuda pe Iehova. Toți au fost hotărâți, mai mult decât oricând înainte, să aibă grijă de aceea, ca poporul din Kona precum și din împrejurimi să audă adevărul. Necesitatea de a face serviciul, este atât de evidentă în Kona, încât fratele Knorr a îndrăznit pe primul absolut din Gilead, care a fost trimis în insulele Hawai, să lucreze în împrejurimea sălii împărăției din Kona. Nu departe de acolo, pe țărm, este o localitate cu numele Honaunau, o „cetate de scăpare”. Înainte cu mulți ani Hawaienii au clădit cetăți de scăpare asemănătoare, cum a poruncit Iehova prin Moise să fie clădite, și anume pentru același scop. Acum oamenii au în organiza-

unea lui Iehova o adevărată „cetate de scăpare”, care este întinsă în toată lumea și stă deschisă tuturor națiunilor, popoarelor și limbilor.

În Kona nu s-au găsit camere pentru cei șase călători, și de aceea s'au instalat pentru noaptea aceea în sala împărăției și au dormit pe paturi de campanie. După odihna de noapte și un dejun devreme, călătorii au plecat la Hilo și la tărml de Nord. La ora patru a acelei

după mese, un avion i-a luat înapoi la Honolulu.

Pentru Vineri seara 28 Februarie, președintele și secretarul său au prevăzut servirea grupeii din Maui, care a fost formată numai de curând. Ea se află într-un loc, care este la o depărtare de 56 km. de Honolulu. Grupa are treisprezece vestitori; cam douăzeci sunt asociați cu grupa aceasta. Dar s'a părut că și

Continuare în numărul viitor

MILA ȘI IERTARE DIVINA

„Dar bunătatea Domnului fine în veci pentru cei ce se tem de El, și îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor. El își iartă toate fărădelegile tale”. Ps. 103:17, 3.

²⁷ Acum, tânărul și-a venit în minți, mai ales când a auzit de bunăstarea, care a stăpânit în casa tatălui său, chiar și între slugile de acolo. Lui i-a părut rău de calea sa și s'a hotărât să se întoarcă la serviciu la tatăl său părăsit, gândindu-se la mila tatălui său. Păcătuit-a fiul atât de mult încât tatăl său să nu-l poată ierta? Fost-a el respins de tatăl? O ce iubire gingașă a arătat Tatăl ceresc păcătosului căit convertit, când parabola zice: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s'a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult”. El a primit mărturisirea fiului său întors și l-a iertat cu bucurie. Apoi i-a dat din nou poziția unui fiu în casa sa. (Luca 15 : 11- 32). Acest fiu pierdut reprezintă pe oamenii de bine de astăzi, cari sunt „alte oi” ale marelui păstor. Ținând seama de această parabolă să-și ia curaj să renunțe, gata de pocăință, la această lume și să caute fața lui Iehova prin Christos Isus. Parabola făgăduiește că, indiferent de trecutul lor lumesc, Tatăl ceresc îi va ierta prin Christos și le va da o parte binecuvântată la serviciul prezent pentru împărăția Sa ca fiii Săi pământești presupuși al lumii noi a dreptății. Vezi Turnul de Veghere (englez) din 1 și 15 Noembrie 1943, care cuprinde o explicare completă a parabolei despre fiul pierdut.

²⁸ Din aceasta reiese că noi nu putem pune margini îndurării lui Dumnezeu și nici nu putem cugeta, că din cauza stării decăzute, în care se poate afla o persoană în timpul cunoștinței sale cu adevărul, este de prisos să-i prezentăm evanghelia împărăției, pentru că această persoană nu se mai poate căi sau converti, sau pentru că părerea ei de rău n'ar fi recunoscută înaintea lui Dumnezeu. Pocăința și convertirea și chemarea lui Dumnezeu în numele Domnului Isus și pe lângă aceasta rugăciunea pentru spiritul Său al dreptății, a fost cu folos în cazul corintenilor, cărora le-a scris Pavel. Pentru ce să nu fie un astfel de curs în cazul păcătoșilor timpului de astăzi, plăcut înaintea lui Dumnezeu, sau pentru ce să nu fie de niciun folos înaintea Lui? El îi este plăcut, pentru că Dumnezeu nu caută la persoană. Pavel a spus despre sine însuși că el este o pildă neobișnuită a miliei lui Dumnezeu, pentru că el a păcătuit din neștiință. (1 Tim. 1:13-16). Când noi ne ducem prin urmare din casă în casă și oferim vestea împărăției la uși și în prăvălii, atunci nu avem datoria să ne informăm mai întâi despre viața particulară a unei persoane, măsurile ei mora-

le, pașii ei greșiți și greșelile sale, înainte de a ne hotărî să-i explicăm vestea. Vestea însăși este piatra de încercare pentru fiecare; ea va trezi în el un ecou sau nu.

²⁹ Înainte ca o persoană să primească astfel vestea împărăției, ea urmează o cale a neștiinței religioase, privitor la măsurile dreptății divine și la adevărul Său al împărăției și la scopurile Sale. Și în timp ce Dumnezeu în națiunea preumbritoare a lui Izrael n'a scuzat păcatele neștiinței, El a pregătit, totuși, o cale prin care astfel de păcate au putut fi ispășite, spre a aduce pe păcătos înapoi în favoarea Sa și sub mila Sa. Păcătosul, care în felul acesta recunoaște păcatele sale de mai demult în lumina adevărului primit mai târziu, se poate apropia cu încredere de Dumnezeu. „Atât pentru băștinașul dintre copiii lui Israel, cât și pentru străinul (ne-zraelit), care locuiește în mijlocul lor, să fie aceeași lege, când va păcătuia fără voie”. (Num. 15: 24—29; Lev. 4:20—35). În cazul aceluia de astăzi, care devine un membru creștin al bisericii lui Dumnezeu sau o persoană de bine consacrată, păcatele neștiinței trebuie mărturisite cu părere de rău, întocmai ca în tabloul preumbritor al lui Izrael, și jertfa la care trebuie recurs în scopul iertării și curățirii divine, este aceea a marelui preot al lui Iehova, a lui Isus Christos. (Prov. 28:13). În ceea ce privește națiunile, cărora li s'a propovăduit vestea lui Dumnezeu, pentru a lua din ele un popor pentru numele Său, Dumnezeu a trecut cu vederea peste neștiința lor din trecut, precum și peste păcatele, la cari a condus această neștiință. Dar, acum, poruncește tuturor oamenilor pretutindeni, să se pocăiască și aceasta din cauza zilei viitoare a judecării, care stă sub conducerea Judecătorului Său, Isus Christos. Prin cuvântul Său, care îi se propovăduiește, Dumnezeu le poruncește să se pocăiască, sau să se căiască.

³⁰ Când apostolul Pavel a scris corintenilor, n'a amintit afacerile judiciare în care poate că au fost amestecați frați cari s'au căit. În primele versete ale capitolului al șaselea, descopre însă faptul, că unii dintre creștinii corinteni au expus afacerile lor ei înșiși și autorităților legale ale țării, tribunalelor romane ale Greciei. (1 Cor. 6:1—8). Totuși, unele dintre păcatele, pe cari le-au săvârșit creștinii acolo mai de-

²⁹ Care a fost procedura în Izrael cu privire la păcatele din neștiință? și cum trebuie procedat astăzi în privința aceasta?

³⁰ Dacă cineva, care își face zilele de închisoare fiind pedepsit prin mila lui Dumnezeu devine un creștin, care este atunci poziția sa, cari sunt datoriile sale față de legea țării?

²⁸ Ce să nu cugetăm noi prin urmare astăzi? și ce fel de cercetări nu trebuie să facem noi înainte de a prezenta evanghelia cuiva?

mult, au putut aduce pe o persoană cândva în închisoare. Pavel n'a amintit niciun caz când o persoană care a înțeles adevărul și s'a consacrat lui Dumnezeu prin Christos, a ajuns pe viață sau pentru câțiva ani în închisoare. Dar dacă un deținut în închisoare a devenit un creștin, dacă a fost spălat, sfințit și a fost îndreptățit în numele lui Isus și prin spiritul lui Dumnezeu, totuși aceasta așa se vede că nu l-a eliberat din strângerea prin legile țării; prin aceasta el n'a fost nici achitat de pedeapsa sa cu închisoarea și nici imputernicit să fugă din închisoare în libertate. El a trebuit să dea Cezarului, ceea ce în privința a, aceasta a aparținut Cezarului, dar a trebuit să dea cu bucurie lui Dumnezeu, ceea ce a fost a lui Dumnezeu. Prin urmare, Pavel n'a îndrumat pe sclavii cari au devenit creștini să fugă dela stăpânii lor, ca să devină liberi fugiți.

³¹ Tot așa poate că bărbați sau femei pe baza legilor țării s'au despărțit de tovarășii lor de căsătorie de mai demult, dar nu din motive întemeiate biblice de divorț. Poate că ei după aceea s'au căsătorit din nou înainte de a fi câștigat cunoștința adevărului împărăției și s'au consacrat prin Christos. Printre corinteni poate că au fost unii de aceștia; căci Pavel le spune sincer și pe față că unii dintre ei au fost preacurvar, curvar, sodomiți și afemeiați sensuali. În mod învederat, astfel de persoane conform poziției, de drept, în care s'au aflat, când l-a găsit adevărul, au trebuit să lucreze ca creștini. Legea țării a declarat căsătoria de mai înainte ca desfăcută și a doua căsătorie ca adevărată și valabilă; ea l-a recunoscut prin căsătoria de mai târziu ca bărbat și femeie. Și legea țării n'a cerut dela ei să desfacă această căsătorie de mai târziu. Ceea ce privește cele ce au făcut în neștiință înainte de a ajunge la adevăr și s'au consacrat, aceasta a fost acoperit prin sângele lui Christos; și de aci încolo au trebuit să urmeze legea lui Dumnezeu.

³² Servul lui Dumnezeu, Pavel, nu arată numai cât de minunată este mila lui Dumnezeu. Pe el l-a mai îndemnat un alt motiv puternic să arate spre faptul că foști precurvari, slujitori ai idoloilor, curvari, hoți, lacomi, bețivi etc., au fost acum spălați, sfințiți și îndreptățiți și au primit spiritul Domnului. Care a fost acest motiv important? El a constatat din aceea, că ei să nu se întoarcă înapoi la astfel de obiceiuri și să se folosească cu ușurință de îndelunga răbdare și bună-tatea milostivă a lui Dumnezeu. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci ei ar fi fost precurvari, închinători la idoli, afemeiați sensuali, sodomiți etc., cu totul răspunzători, cari n'au putut cita neștiința pentru scuza lor. De aceea zice Pavel: „Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Christos? Voi lua eu mădularele lui Christos, și voi face din ele mădulare ale unor curve? Nicidecum: Nu știți că cine se lipește de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci este zis: „Cei doi se vor face un singur trup”. Dar cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El. Fugiți de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat, săvârșit afară din trup (-ul său); dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său”, prin faptul că și leagă trupul cu un păcătos și se face el

însuși cu un astfel de păcătos un singur trup. — 1 Cor. 6:15—18.

³³ Din explicația lui Pavel, reiese cu totul clar lucrul următor: Dacă Dumnezeu își arată îndurarea față de persoane, cari din neștiință s'au făcut vinovate de diferite păcate, înainte ca adevărul adus să mustre acestea dela ei, aceasta nu se întâmplă în scopul ca să se dea mai departe intenționat la aceste păcate și să se cugete în acelaș timp că pot apela cu ușurință la mila lui Dumnezeu pentru acestea. Nicidecum! Mila lui Dumnezeu este un indemn la dreptate, o indemnare la o străduință sinceră de a trăi mai presus de păcat și liber de robia lui Dumnezeu își arată mila, pentruca cel consacrat să umble după aceea în dreptate, și această cale a dreptății și a nepr hânirii, el trebuie să o păzească prin aceea că nu se întoarce la murdărie și serviciul păcatului; ca porcul spălat, care se întoarce înapoi și se tăvălește în noroi, sau cănele care linge ce-a vărsat. Acela, căruia i s'a acordat îndurarea iubitoare a lui Dumnezeu, se vede pus înaintea întrebării nepr hânirii. El are acum ocazia să îndreptățească modul de procedare al lui Dumnezeu cu el. Cum? Prin faptul că el dovedește că Diavolul este un mincinos, când spune că Dumnezeu prin îndurarea Sa nu poate să ridice pe oameni din păcat și să-i facă să țină apoi tare pentru totdeauna la dreptatea Sa.

³⁴ Din acest motiv, Pavel a rugat biserica din Corint să scoată afară pe curvarul care n'a dat atențiune acestui punct. Acest bărbat a săvârșit curvie cu femeia tatălui său propriu; și Pavel a cerut acum de la biserică să-și ocrotească și să-și păstreze cinstea prin aceea că va scoate afară din mijlocul ei pe această persoană pricinuitoare de poticnire, primejdioasă spiritualicește. Atitudinea ei n'a fost rodul spiritului lui Dumnezeu, și biserica a trebuit să caute să păstreze spiritul Domnului în rândurile sale prin aceea că 'a dat afară din mijlocul ei pe răul acela' și n'a avut legătură cu el. — 1 Cor. 5:1—13.

³⁵ După cât se pare, această procedare a avut un efect vindecător asupra aceluia, care s'a dat drept creștin și s'a făcut vinovat de această purtare rea. L-a adus mințea la loc. Ea l-a făcut să simtă adânc adâncimea păcatului său și mărimea grozăviei, pe care a săvârșit-o împotriva numelui bun a lui Dumnezeu și a lui Christos și împotriva curățeniei organizațiunii lui Dumnezeu, care stă sub Christos. Ea a făcut afară de aceasta pe adunare să se adune în jurul cauzei dreptății lui Dumnezeu și astfel să se curățească de orice aparență, că ea a lăsat pe bărbat în mod tăcut să săvârșască preacurvie și prin atitudinea ei indiferentă încă l-a aprobat. Dacă Pavel în 2 Corinteni 2:1-11 a înțeles pe acelaș bărbat, atunci acesta s'a căit și s'a întors cu mare înfristare la Iehova Dumnezeu, ca să primească milă prin Christos. Pavel, care a gustat ei însuși îndurarea nespuse de mare a lui Dumnezeu, a arătat după aceea milă acestui pocăit, scos afară de comunitate. El a rugat pe comunitatea din Corint, ai cărei membri au

³³ Ce este prin urmare, după argumentul lui Pavel, scopul miliei?

³⁴ Ce au trebuit să facă corintenii, conform cuvintelor lui Pavel, cu preacurvarul din rândurile lor, și pentruce?

³⁵ Ce efect a avut ascultarea la cererea lui Pavel asupra preacurvarului și în adunare? și ce a recomandat Pavel după aceea?

³¹ Ce trebuie spus despre acela cari sunt divorțați și s'au căsătorit din nou înainte de a fi primit adevărul?

³² Pe care alt motiv l-a avut Pavel, în afară de arătarea spre mila lui Dumnezeu, de a atrage atențiunea asupra faptului că ce fel de păcătoși au fost frații odată?

devenit creștinii cu totul, din mila lui Dumnezeu, să arate celui că-l îndurare și să-l primească, pe cel în-tors, bine venit în mijlocul lor. „Este destul pentru omul acesta pedeapsa care i-a fost dată de cei mai mulți; așa că acum, este mai bine să-l ierțați, și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire. De aceea, vă rog să vă arătați dragostea față de el; căci v'am scris și cu gândul ca să vă pun la încercare și să văd dacă sunteți ascultători în totul. Dar pe cine ierțați voi, il tert și eu. În adevăr, ce am iertat eu — dacă am iertat ceva — am iertat pentru voi, în fața lui Christos ca să nu lăsăm pe Satan să aibă un câștig dela noi; căci nu suntem în ne-cunoștință despre planurile lui“.

„SCOS DIN FOC“

³⁶ În anul 537 î. de Chr., Dumnezeu a adus înapoi pe o rămășiță iudee din captivitatea din Babilonul închinător la idoli. El a vorbit despre ea, ca despre „un tăciune scos din foc“. (Zah. 3 : 2). El ar fi putut nimici pe această rămășiță împreună cu întreaga națiune iudee; pentrucă națiunea a călcat de mai multe ori legământul Său. Dumnezeu, însă, a fost destul de milostiv să aibă în vedere persoanele neprihănite și din acest motiv n'a lepădat pe întreaga națiune. El a păstrat pe o rămășiță credincioasă pentru sine. Aceasta este adevărat pentru timpul profețului Daniel și pentru zilele lui Isus și ale apostolilor Săi. (Rom. 11 : 5). De asemenea se potrivește la zilele noastre, decând este întemeiată împărăția lui Iehova în anul 1914 d. Chr., sub Christos Isus. Acel în a însemnat începutul primului război mondial. După terminarea lui în anul 1918, a pășit în față numai o rămășiță a creștinilor consacrați și s'a oferit ca martori lui Iehova, a luat poziție fără rezervă pentru împărăția Sa și a început să o propovăduiască tuturor națiunilor ca singura și unica speranță pentru toți oamenii de bine. În timpul primului război mondial, membrii acestei rămășițe s'au făcut vinovați de mari nelegiuiri religioase și de aceea au neglijat în mod serios datoria lor. Dumnezeu a citit însă în inimile acestor membri credincioși ai rămășiței și a avut milă și indulgență cu ei. În anul 1919, El a eliberat-o din captivitatea și robia lumii de acum, pentruca ei a martorii Săi ai împărăției pe pământ, să servească absolut separat pe această lume. Vorbind figurativ, El i-a condus înapoi în țara lor, sau la locul lor drept pe pământ. În Psalmul 85 : 1-13, citim o descriere frumoasă despre aceasta, în următoarele cuvinte :

³⁷ „Tu ai fost binevoitor cu țara Ta, Doamne! Ai adus înapoi pe prinșii de război ai lui Iacov; ai iertat nelegiuirea poporului Tău, i-ai acoperit toate păcatele... Arată-ne, Doamne, bunătatea Ta, și dă-ne mântuirea Ta! Eu voi asculta ce zice Dumnezeu, Domnul: căci El vorbește de pace poporului Său și iubiților Lui, numai ei să nu cadă iarăși în nebulie. Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentruca în țara noastră să locuiască slava. Bunătatea și credincioșia (adevărul; aite trad.) se întâlnesc, neprihănirea (dreptatea, alte trad.) și pacea se sărută. Credincioșia (adevărul) răsare din pământ, și neprihănirea

(dreptatea) privește dela înălțimea cerurilor. Domnul ne va da ce este bine, și pământul nostru își va da roadele. Neprihănirea (dreptatea) va merge și înapoi la Lui, și-L va și urma, călcând pe urmele pașilor Lui!“

³⁸ Afară de mila, pe care a dovedit-o Iehova Dumnezeu față de rămășița Sa, El i-a descoperit adevăruri minunate despre împărăția Sa, care acum este activă prin Christos. Pentruce? Pentruca ei să se dovedească ca servi credincioși ai neprihănirii față de Dumnezeu și față de împărăția Sa a supremației universale. Acesta este motivul pentruce înștiințează Psalmul 85 pe aceia, cărora le-a dat din nou pacea Sa : „Ei să nu cadă iarăși în nebulie“. Pacea care izvoarește din aprobarea și binecuvântarea Sa, se va odihni numai atâta timp asupra rămășiței restatorni-cite, căreia i s'a dat iertare, cât nu se întoarce iarăși la nebulia religioasă și lumească.

³⁹ Noi ne aflăm în timpul de după război al războiului al doilea mondial. Rămășița credincioasă a supraviețuit și acestui război sub ocrotirea minunată a lui Dumnezeu. Pentru membrii rămășiței, sau pentru aceia, cari sunt legați cu ea, se ridică însă o întrebare cercetătoare de inimă : Ieșiți-au careva din aceștia din al doilea război mondial pătați și păngăriți, pentrucă sub presiunea războiului total, care a forțat pe majoritatea poporului în anumite organizațiuni, au luat parte la fapte de „nebulie“? Cedat-a cineva cu toate adevărurile descoperite, cu toate sfaturile, cari s'au dat între primul și al doilea război mondial, cedat-a cineva organizațiunii lumesti, care a stat în război, s'a potrivit lumii acesteia și s'a întors dela însărcinarea dată lui de Dumnezeu să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu și să-L servească? Unii, fără îndoială, au făcut aceasta. Dacă este așa, atunci pentru aceștia este timpul, să mărturisească că și-au întins mâna spre nedreptate, și că ei caută iertarea lui Iehova prin Christos, se întorc dela astfel de nebulie și se pornesc hotărâți să urmeze pe cărarea dreptății împărăției Sale. Credinciosul Daniel a mărturisit păcatul poporului său, în speranța că, în curând, va fi pus iarăși în favoarea lui Dumnezeu. El n'a procedat multumit de starea sa dreaptă și nu s'a exclus dela vina pe care și-a încărcat-o națiunea lui Izrael. (Dan. 9 : 1-19). În acest curs, el este un exemplu credincios pe care trebuie să-l urmeze toți cei smeriți ai rămășiței lui Dumnezeu și tovarășii lor de bine, în acest timp al mizei.

⁴⁰ Tuturor aceluia, cărora le pare rău, își mărturisesc nedreptatea și în acest timp plini de primejdie, dinainte de Armagedon, se întorc la căile lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu le va da ceea ce este bun. El va arăta chiar și mai limpede care este măsura dreaptă a împărăției Sale și a lumii Sale noi, care stă înaltea noastră; și această dreptate va fi pentru noi un conducător sigur și de încredere pe calea pașilor Săi. Calea pașilor Săi este o cale a neprihănirii credincioase față de dreptatea împărăției Sale, care stă sub Christos

Watchtower din 15 Aprilie 1947.

³⁸ Pentruca a descoperit Dumnezeu pe mai departe rămășiței Sale adevăruri minunate și pentruca îi avertizează, să nu se întoarcă înapoi la nebulie?

³⁹ Pentruca a venit în acest timp de după războiul al doilea mondial pentru unii momentului să-și mărturisească nedreptatea și să se întoarcă dela nebulie?

⁴⁰ Ce va face Iehova Dumnezeu cu aceia cari își mărturisesc nedreptatea și se întorc la căile Sale?

³⁶ În ce chip a arătat Dumnezeu unei rămășițe în timpul vechiului și dela 1919 d. Chr. mila Sa?

³⁷ Cum a descris Psalmul 85 aceasta în cuvinte frumoase?

TEXTE ȘI COMENTARII

1 Decembrie

Lăudați pe Iehova toate națiunile. — Ps. 117:1.

Niciun fel de chemări, niciun fel de invitări, niciun fel de proclamări ale națiunilor unite sau ale vreunui alt guvern peste state de pe pământ nu întrec în importanță chemarea către toate națiunile din Psalm 117:1. În acest timp al judecării, în care se va hotărî soarta oamenilor și a națiunilor, aceasta este chemarea cea mai importantă către națiuni, și anume, pentru că este o chemare pentru neegoism și invită pe oameni să preamărească și să laude pe Cel mai înalt al universului, căruia I se cuvine toată slava. A lăuda pe Dumnezeu nu servește numai spre îndreptățirea numelui Său, ci afară de aceasta, cauzează salvarea creaturii, care aduce lauda. (Rom. 10:10-13). Pentru un om nu poate să existe ceva mai de preț și mai important decât propria lui salvare prin îndreptățirea numelui lui Dumnezeu. Această salvare se poate realiza numai printr-o mărturisire și preamărire deschisă a numelui lui Dumnezeu prin Isus Christos, Regele Său. Aceasta trebuie să se facă acum, pentru că acum are o valoare deosebită, deoarece întreaga lume s'a dat la slăvirea de creaturi. — W. 15, 12.

2 Decembrie

Sionul aude lucrul acesta și se bucură. — Ps. 97:8.

Iehova a ridicat pe Christos Isus în anul 1914 ca Rege în slujbă pe tron, pentru ca să stăpânească în mijlocul tuturor dușmanilor Săi. Prin faptul că a pus pe Regele Său uns la timpul sfârșitului națiunilor, în anul 1914. În Sion capitala universului, Iehova Dumnezeu și-a luat puterea peste acest pământ, prin care va guvernarea lumea nouă a dreptății. Această veste ar fi trebuit să fi fost exprimată în titlurile tuturor publicațiilor anului 1914 și de după aceea, deoarece toate celelalte evenimente cari pot interesa pe lume sunt numai semne despre întemeierea stăpânirii teocratice în Sion. Această noutate întrece pe toate celelalte noutăți în importanță și le pune în umbră, deoarece stăpânirea teocratică a lui Iehova în Sion, exercitată prin Christos Isus, are ca urmare că El în scurt timp va înlătura pe toți dușmanii a ceea ce este drept și bun și va aduce tuturor „oamenilor de bine” pe pământ pace și salvare veșnică. Toți aceștia să spună bun venit vestii bune! — W. 1, 2.

3 Decembrie

Către Biserica lui Dumnezeu... către cei ce au fost sfârșiți în Christos Isus, chemați să fie sfinți. 1 Cor. 1:2.

Apostolul Pavel n'a canonizat (a pune în rândul sfinților) pe nimeni când a scris fraților săi creștini, cari trăiau în Comint în Grecia. Numai Dumnezeu poate face sfinți, căci El sfințește, și anume prin sau în Christos Isus. Aceasta înseamnă că numai Dumnezeu poate curăți o creatură de păcate, o poate despărți de lume și o poate face să facă lucrările drepte ale împărăției lui Dumnezeu. Este o înșelăciune hulitoare și semeată dacă vreun cap religios ridică pretenția de a putea declara prea ferice și sfinte (a canoniza) persoane religioase moarte și de a hotărî ca acestea să fieenerate și să te rogi la ele, Religiozității, cari aduc vreun fel oarecare de adorațiune unor astfel de „sfinți” religioși morți și se roagă lor pentru ca ei să intervină la Christos, sunt foarte amăgiți și nu câștigă nimic altceva decât desaprobarrea lui Iehova și a Christosului Său. Sfinții adeverați sau cei ce au fost sfințiți, formează biserica lui Dumnezeu, a cărei Cap este Christos Isus. W. 15, 3.

4 Decembrie

*Secerișul este sfârșitul (aducerea la sfârșit, synteleia)**Rumii (a sistemului, sfon). — Mat. 13:39, Luther.*

În toate secolele carierei religioase a „creștinătății” a existat o stare amestecată în țarină. „Stăpânul” sau proprietarul țării, Christos Isus, n'a împiedecat pe dușman pe diavol să sâdească o mulțime de buruieni religioase, cari se dau drept „fi ai împărăției”. El a lăsat pe Satan Diavolul să lucreze neîmpiedecat. El a lăsat câmpul acoperit de neghină. Acest sistem sau acest total de situațiuni și împrejurări este acela despre care vorbește Christos Isus ca despre „lume”, care trebuie să aibă un sfârșit. După cum secerișul este un period de timp de mare activitate, tot așa și „sfârșitul” amintit

aici sau aducerea complectă la sfârșit a lumii este un spațiu de activitate, care are un început și după aceea un sfârșit de încheiere. Dacă este la sfârșit, aranjamentul lucrărilor, așa cum a existat, va fi înlăturat pe deplin, și după aceea va fi adusă cu totul în existență starea dreaptă. W. 15, 8.

5 Decembrie

Satan va fi deslegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile. — Apoc. 20:7, 8.

La sfârșitul domniei de o mie de ani, Satan va fi slobozit pentru timpul său din urmă de activitate, înainte de a fi nimicuit pe vedea. Atunci va veni o încheiere de încheiere peste toți cari locuiesc pește întinderea pământului. Prinții perfecți în inimă, despre a căror perfecțiune corporală nu poate să existe nici o îndoaială în acel timp, vor da tuturor popoarelor de pe pământ prin neprăhănia lor credincioasă în slujbă pe care o arată în încercare, exemplul just. Prin această probă definitivă, perfecționarea lor va fi terminată. Atunci când Christos predă împărăția Tatălui și va fi nimicuit pe Satan Diavolul împreună cu aceia cari vor fi cedat ispășite sale, Iehova Dumnezeu va îndreptăți la viață nesfârșită pe toți credincioșii sau va declara perfecți „Dumnezeu este Acela, care îndreptățește”. (1 Cor. 15:23-28; Rom. 8:33 triad. amer). Credincioșii îndreptățiți al timpului vechiu vor trăi vecinic în perfecțiunea pământescă. — W. 1, 4.

6 Decembrie

Să rămâneți dar șapte zile la ușa cortului întâlnirii, zi și noapte, și să păziți poruncile Domnului, ca să nu muriți. — Lev. 6:35.

Dumnezeu a consacrat pe Isus complect sau L-a făcut perfect prin faptul că L-a ridicat la viață în „prima înviere în cerul cel mai înalt, direct la dreapta Sa. În mod asemănător, toți urmașii lui Christos, cari, în cele din urmă, vor fi făcuți perfecți ca subpreoții Săi în ceruri, vor fi aceia, cari rămân credincioși în cercul de datorii dat lor de Dumnezeu pe pământ, servind pe Dumnezeu în templul Său spiritual și transmițând cuvântul Său altora. Când împărăția lui Dumnezeu este întemeiată și când Marele Preot Christos Isus vine la templu ca să judece casa lui Dumnezeu, aceia cari au suferit încercările și și-au sfârșit serviciul pământesc în credincioșie vor fi înviați din morți pentru ca să aibă parte la învierea lui Christos, la „intâia înviere”. (Apoc. 20:5). Ei vor fi astfel ca subpreoții Săi în ceruri, consacrați pe deplin sau făcuți perfecți. W. 15, 6.

7 Decembrie

În casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu stăpân și temelie a adevărului. — 1 Tim. 3:15.

Ca un stâlp trebuie să poarte și să desfășoare biserica Dumnezeului celui viu, a lui Iehova, adevărul cuvântului lui Dumnezeu. Ea trebuie să fie un semn și o mărturie pentru adevărul lui Dumnezeu. (Isa. 19:19, 20). Ea trebuie să sprijinească și să așeze adevărul cuvântului Său și nu voie să fie o păzitoare a tradițiilor religioase dela oameni. Ea nu este învățătoarea servitorilor mărtorilor lui Dumnezeu, ci privește la Dumnezeu ca învățătorul, prin Christos Isus. Spre folosul ei stă scris: „Toți copiii tăi vor vor fi învățați de Iehova”. Biserica adevărată, care devine mîreasa lui Christos, nu încearcă, prin urmare, să și asume o autoritate, care ar fi pusă deasupra aceleia a capului ei, Christos Isus, prin faptul că ar pretinde să învâțe pe membrii ei în mod infailibil (care nu poate greși). Ea se supune înaintea Lui ca învățătorul ei viu, totdeauna prezent sub conducerea lui Dumnezeu, care este capul peste toate. Ea învață multumitoare, recunoscătoare dela El. Ea urăște atitudinea semeată a ierarhiei religioase și a capului ei papal văzut. W. 1, 11.

8 Decembrie

Luăți seama la voi înșivă, ca nu cumva să vă se îngreueză inimile cu îmbuibare (citare de plăceri) de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un lat peste sofi. — Luca 21:34, 35.

Fără îndoială stările și evenimentele din timpul de după război vor servi numai la aceea să mărească numărul ce-

(Continuare în pag. 258)

Aprobat de cenzura centrală a presei